XXII. évfolyam 25. szám Ára: 1 forint 1966. június 23

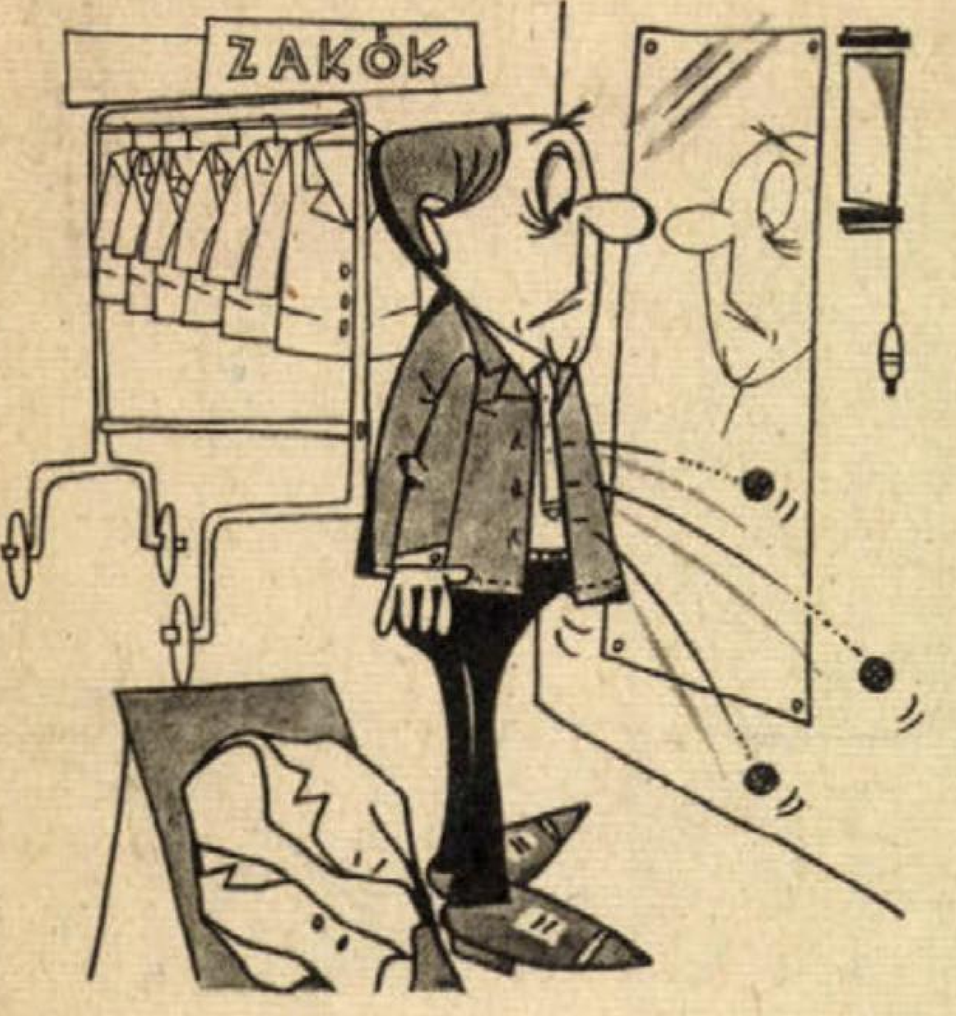
Ludas Matyi

Nem rossz ötlet — Halló, fogyasztók, mit gyártsunk?! Pusztai Pál rajza

Takács Imre rajzai

GYERMEKJÁTÉKOK

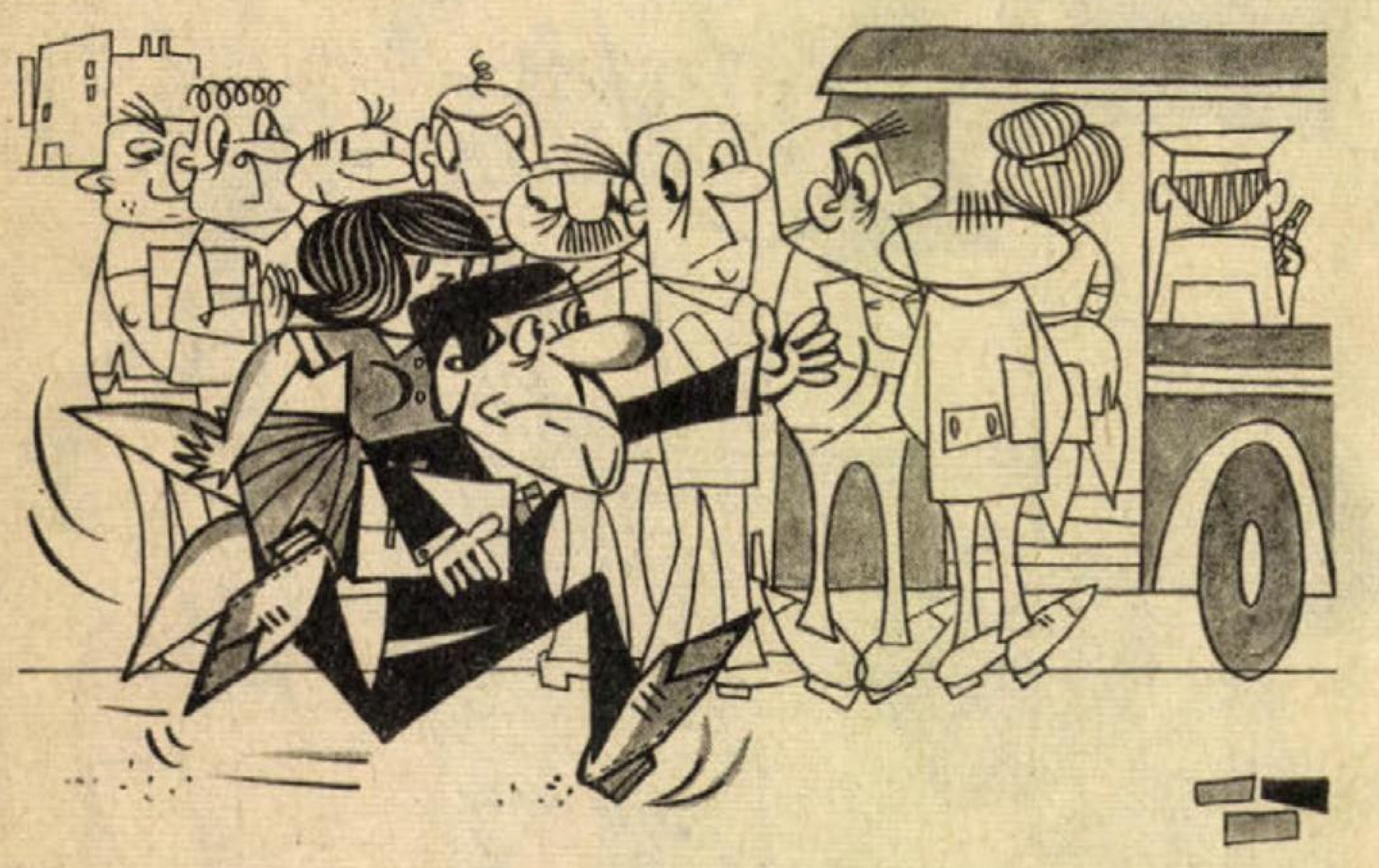
„Kerekecske, gombocska..."

„Te vagy a hunyó!"

„Körben áll egy kislányka..."

„Utolsó pár, előre fuss!"

„A gazda rétre megy, a fia Pestre megy..."

RÁJÖTTEM

Sokáig törtem a fejem, de most végre rájöttem, hogy megy ez. Most már mindent értek.

Somberki Edgár, az iparág technológiai főszemlésze nyilatkozott, hogy megoldották a problémákat, van elég tartalék, nem lesz hiány a szezonban. Aztán jött a szezon, és volt hiány, de nem volt tartalék. Mire Somberki újból nyilatkozott, és megmagyarázta, hogy senki semmiféle hibát nem követett el, a szervezés zseniális volt, az erők koncentrálása lélegzetelállító, a géppark álomszerű és a vezetés halálí jó. Csakhogy... Nem lehetett előre látni, hogy az egyik kooperáló cég Tenyeremotány helyett Bodagkemenesre szállítja az alapanyagot, meg hogy főcsőhibásodás miatt, az idény kellős közepén áll le a mágolyrendeki dercegyár két gépegysége, és ugyanakkor helyezik más beosztásba dr. Bédery Ottó Károly algeológust, aki a végszerelési munkák matematikai főkoordinátora volt.

Szóval nem értettem, hogy mindig minden stimmelt *előtte* és *utána*, de *közötte* valami hézagnak valahol mégiscsak kellett lennie. Most azonban utánanéztem a dolognak, és mindent megértettem.

Először is olvastam az újságban, hogy a Népstadionban a magyar—svájci válogatott labdarúgó-mérkőzés előtt a svájci himnusz helyett valami olyan zeneszámot játszottak el, amely a svájci szurkolók előtt teljesen ismeretlen volt. Nem tudom, hogy a „János bácsi a csatában" kezdetű amerikai katona-dalt játszották, vagy netán a „Kitették a holttestet az udvarra" című eredeti magyar műdalt, de a dolog meglepett. Különösen aztán a magyarázat, amelyet az esetről a Népstadion igazgatóhelyettese adott. Ezt nyilatkozta: ...A lemezt a Rádióban vágták össze, s állítólag ennek előző lejátszása során, amikor az öttusaversenyen a svájciak is rajthoz álltak, nem volt semmi reklamáció...

Ezek után elmentem a tordakömörődi Első Hazai Ejtőernyő Gyárba és új szempontokból kezdtem szemlélni a gyártás folyamatát. Láttam, hogy selyempapírból készítik az ejtőernyőket és cukorspárgával erősítik meg, hogy ne szakadjon olyan könnyen. Kérdésemre, hogy miért ezzel az anyaggal dolgoznak, a gyár helyettes vezetője azt válaszolta, hogy ezt küldték nekik a gyárból, és azt mondták, hogy állítólag ez már bevált.

Kérdésemre, hogy van-e tapasztalatuk arról, miszerint valóban jók-e az ugráshoz a papírból készült ejtőernyők, azt a választ kaptam, hogy eddig még nem volt semmi reklamáció.

Hát így van ez ezekkel a kisebb hibákkal.

Soós András

Helyére tettük DANAIT

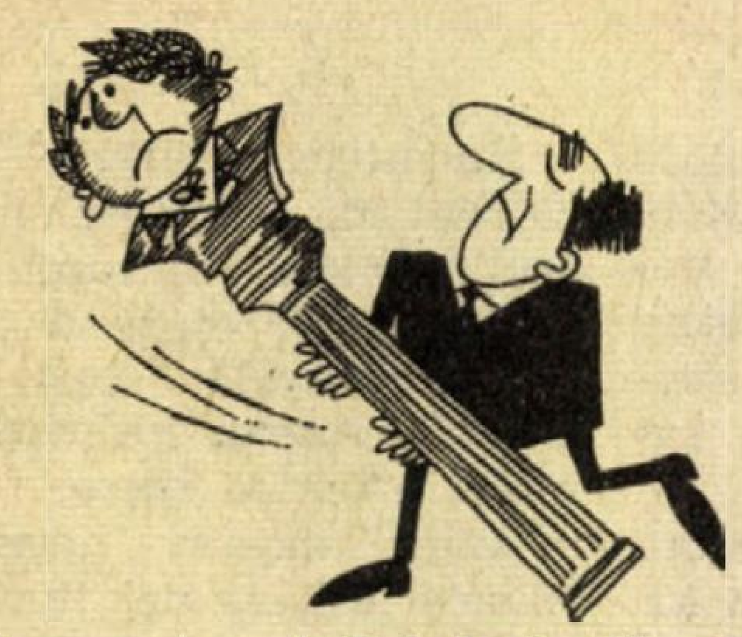
Kedvenc lapomban olvastam, hogy Kovács Alfonz, a kitűnő kritikus új tanulmánykötetében a prózaíró Danai Dánielt a *helyére tette.*

Na végre, csakhogy ezt is megértük már! Lassan-lassan mindenki a helyére kerül, és rövidesen eljön az az idő, amikor már minden költő, prózaíró, szobrász, festő és szociológus a helyén lesz.

Eddig már a helyére tettük Mák Leót, Szalma Jenőt, Széna Bódogot, Búza Jakabot és Zab Árpádot, de Danai Dániel egészen a mai napig nem volt a helyén.

Mert hol volt eddig Danai Dániel? Hol itt volt, hol ott volt. Volt ő már túl az Óperencián, Hencidán és Boncidán, Kukutyinban, sőt Tündérországban is. És hol nem volt eddig még Danai Dániel? Világos, hogy csak a helyén nem volt. Pedig volt már jobboldalon, baloldalon, jobbközépen, balközépen, középközépen, srévizavé, lenn és fenn, kint és bent, sőt egyszerre több helyen is.

Persze a kákán is csomót kere-

sők most azt kérdezhetik, hogy miért nem tettük már eddig a helyére Danai Dánielt?

Haha! Ha ez olyan egyszerű lett volna, ahogy azt egyesek elképzelik. Nem volt olyan könnyű Danait a helyére tenni. Hogy miért?

Mert Danai Dániel munkássága rendkívül bonyolult volt.

Mert a kor, amikor Danai Dániel élt, rendkívül bonyolult volt.

Mert a kor, amikor Danai Dánielt a helyére akartuk tenni, rendkívül bonyolult volt.

Mert a kritikus, aki Danai Dánielt a helyére akarta tenni, rendkívül bonyolult volt.

Mert a külpolitikai helyzet is rendkívül bonyolult volt.

De most hipp-hopp, itt termett Kovács Alfonz, és a helyére tette Danait. Zutty, bele a közepibe!

Nem volt könnyű feladat. Egy egész tanulmánykötet kellett hozzá, de legalább most a helyén van.

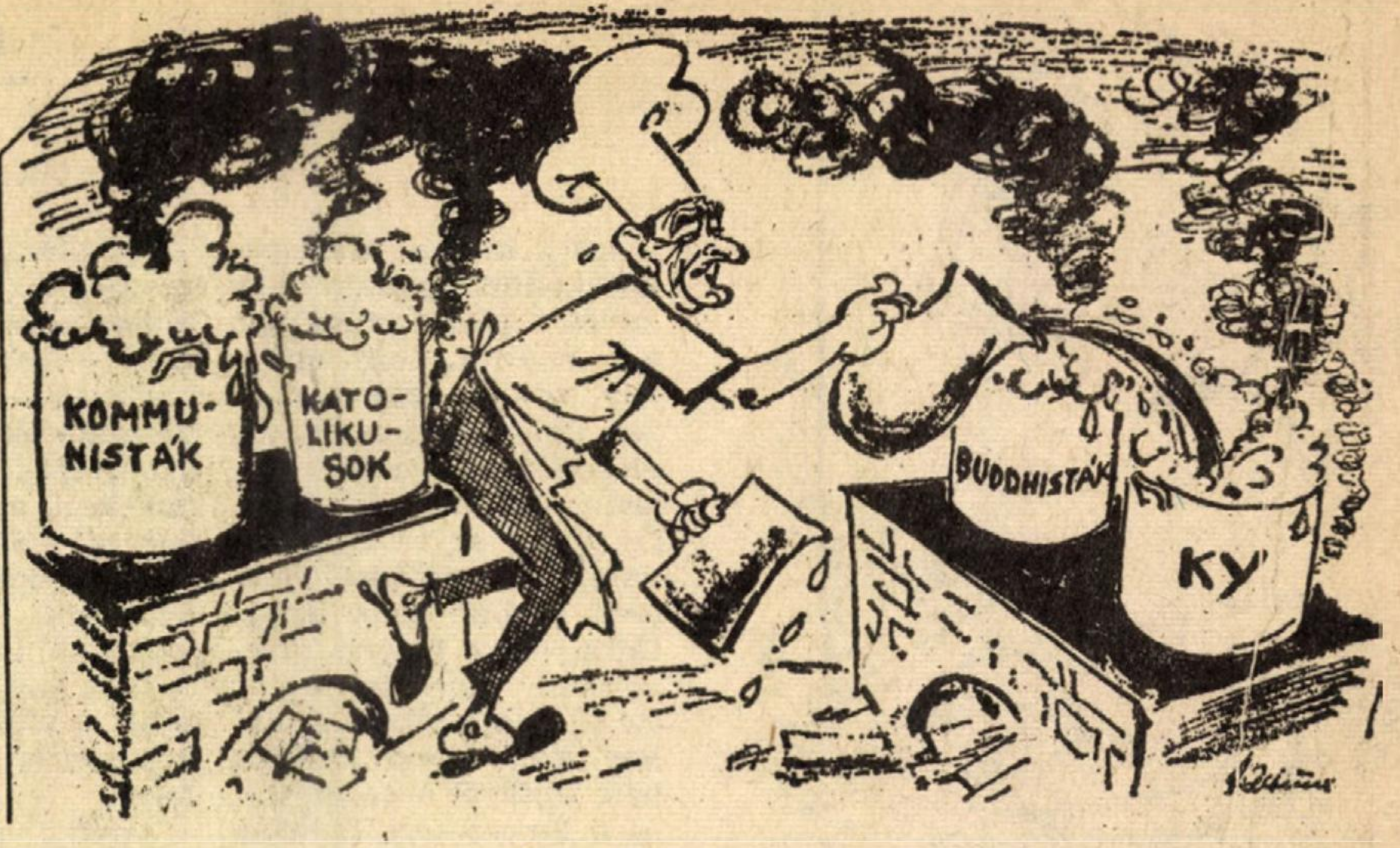
Ha ezt szegény Danai megélhette volna! De sajnos, nem élhette meg, mert a Kerepesi-temetőben, a 228. parcella 6. sorában alussza örök álmát.

Pontosan a helyén. Hetven éve.

Miklósi Ottó

A délvietnami konyha

(A hamburgi „Die Welt"-ből)

Johnson: Most aztán minden egyszerre ég...

Pszichológust mellém!

A brazilok pszichológust szegődtettek a futballcsapatukhoz. Nem először történik ez, így volt a legutóbbi világbajnokságon, meg azt megelőzően is. Sokan ezzel magyarázzák, hogy az Amazonas fiai kétszer egymás után is megnyerték a Rimet-kupát.

Nem csoda, ha mind több hang hallatszik hazai szurkoló berkekben is: pszichológust a magyar futballcsapat mellé! Olvastam az erről szóló leveleket a sportújságban.

Lehet, hogy igazuk van. Labdarúgóink mindent tudnak, amit klasszis játékosnak tudnia illik: cselezni, lőni, szöktetni, védekezni, támadni, de mindhiába, ha a lelkük nincsen rendben. Bezzeg, ha volna mellettük egy jól képzett pszichológus, az kianalizálná belőlük a kóros gátlásokat, nyavalyás kisebbrendűségi érzetet, a szorongásokat és beléjük szugerálna egypár jól helyezett dugót, a bal felső sarokba. Ily módon felszabadítaná elfojtott énjüket, és könnyen lehet, hogy az aranylábú fiúk aranylelkű fiúkká válván, győztesen vonulnának le a pályáról.

Igen, elfogadom az érvelést: futballistáinkra ráférne a pszichológus. De, már bocsánatot kérek — mi lesz velem? Ki törődik az én sebzett, árva lelkemmel? Igaz, tőlem gólt ne várjanak, de én is sokkal jobban dolgoznék, több bet írnék, jobban írnék, becsületesebben állnám meg helyemet a terme-

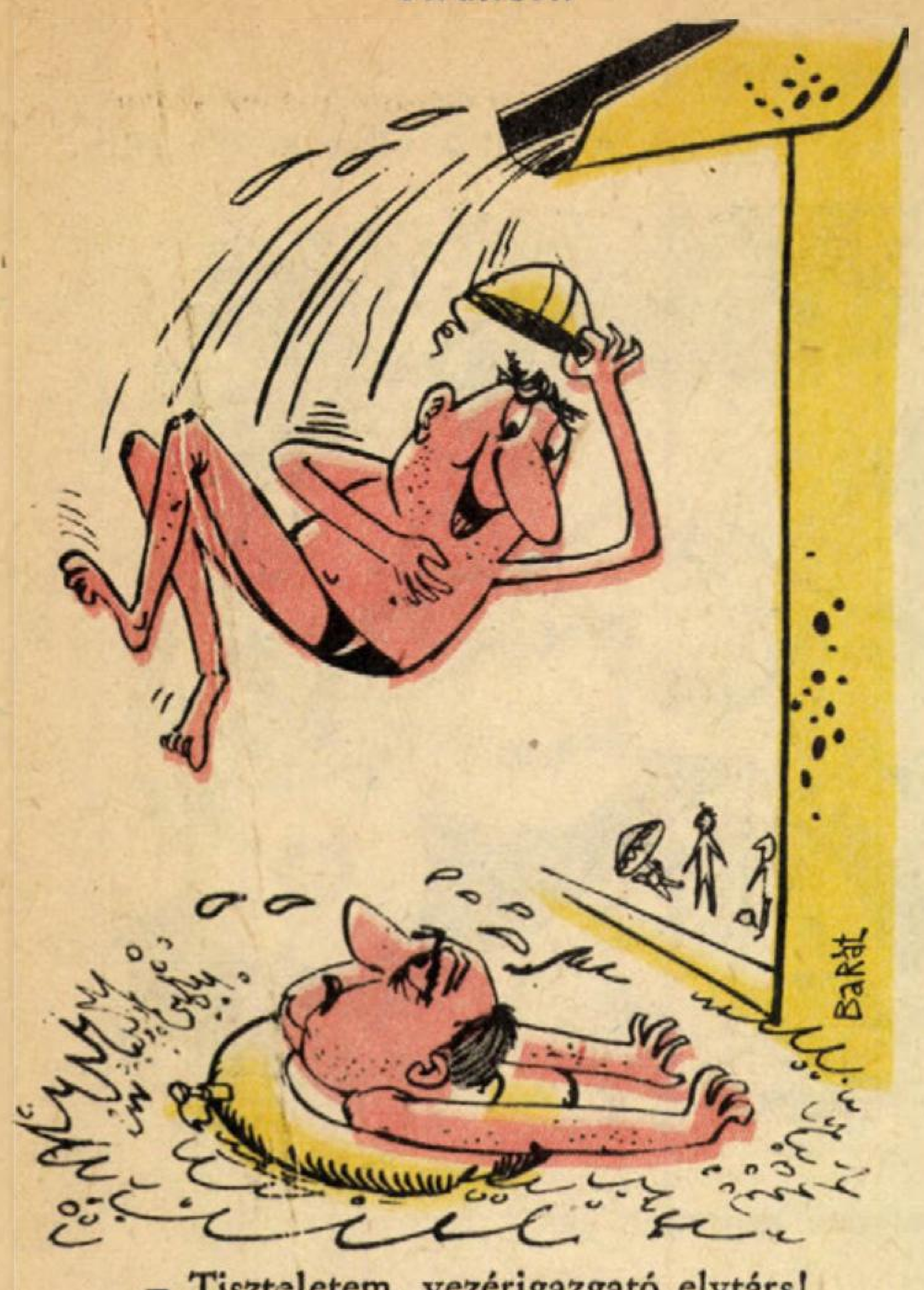
lőmunkában, ha pszichológust tudnék magam mögött. Szemérmes lelkületem tiltja, mégis megvallom: az utóbbi időben csaknem olyan bizonytalan vagyok a poénokban, mint csatáraink a döntő helyzetekben a kapu előtt; nemegyszer rossz az irányzékom: túllövök a célon, akár ők; néha azon kapom magam, hogy az ellenfél humoristája megelőzött a vicc átvételében, máskor meg taktikai hibákat ejtek, visszariadok a közelharctól. Milyen jól jönne ilyenkor egy szakavatott pszichológus, aki energikus tenyerébe venné a lelkem mélyét, felmorzsolná kételyeimet, megszilárdítaná akarati erkölcsi tulajdonságaimat, és azt mondaná: csak gyerünk, fiú, mindent bele! Igenis, pszichológust mellém!

Mi több, a feleségem is örülne egy pszichológusnak, elég sok lelki problémája van neki is, hivatali munka, háztartás, gyerekek, meg én magam. Továbbmegyek: olvasom, hogy a gazdasági vezetőkből sokszor hiányzik a felelősségérzet, baj van a kockázatvállalással... Pszichológust melléjük! Némely közértfiókban is elkelne egy jó lélekidomár, aki időnként hátravinné az idegesebb kartársnőket a raktárba, megmasszírozná az egyéniségüket, és ha már visszanyerték lelki harmóniájukat — mehetnek vissza mérni a juhtúrót.

Röviden szólva: dehogy tartom én túlzásnak pszichológus követelését — ellenkezőleg: keveslem. Nagyon is helyénvaló, ha a futballisták, a láb művészei mellé nem reumatológust, vagy ortopédgyógyászt rendelnek, hanem a lélek orvosát. De ha beismerjük, hogy vannak fontosabb dolgok is a futballnál, logikus a kívánság: pszichológust minden dolgozó mellé!

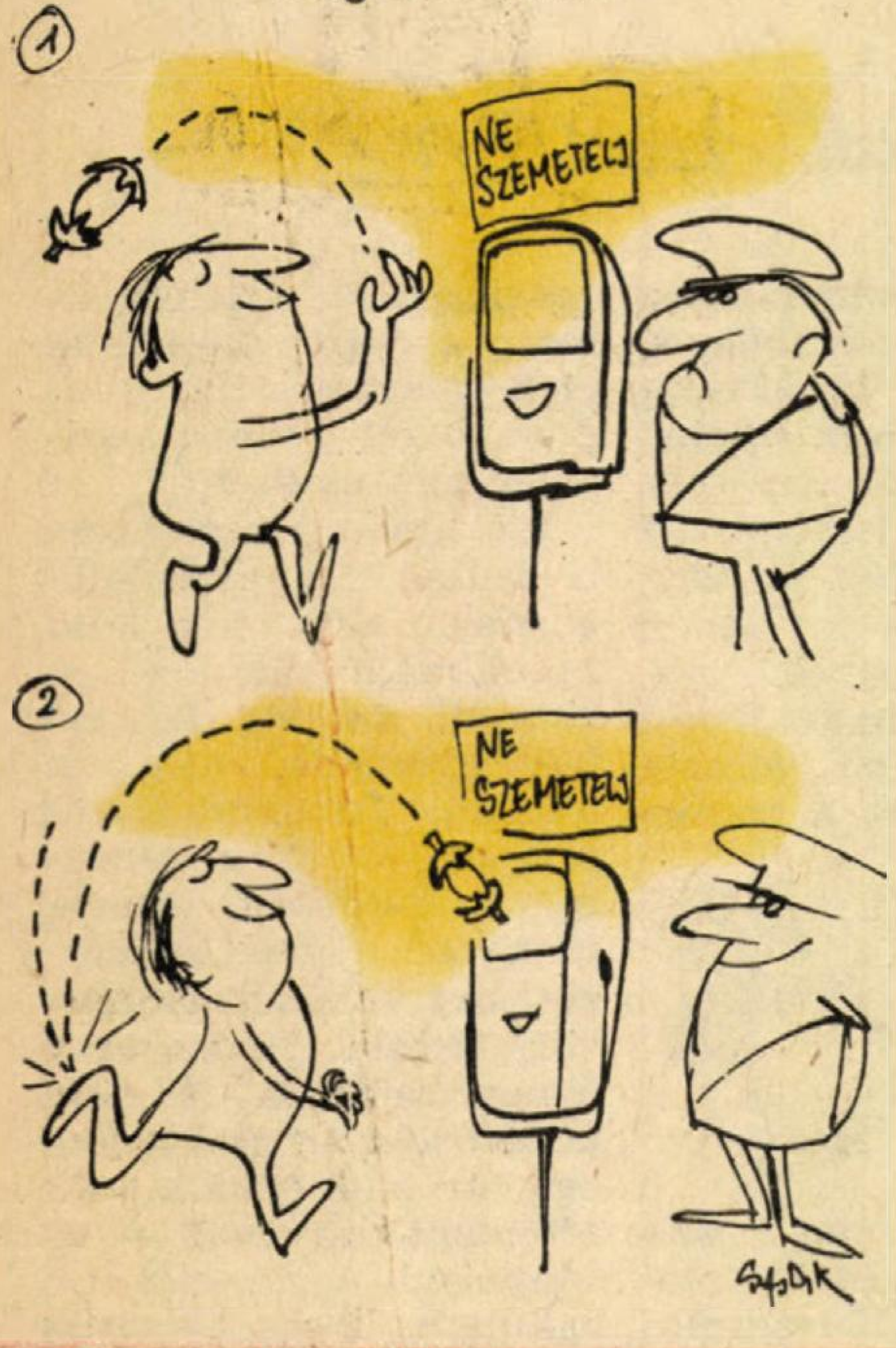
Novobáczky Sándor

Strandon

– Tisztelettel, vezérigazgató elvtárs!

Magas technika

a fix

(Lacika monológja)

Anyu megint arról panaszkodott apunak, hogy kevés a pénze, mire apu azt mondta, hogy anyunak mindig csak a pénzen jár az esze, és mindig elégedetlen, pedig elég sok pénzt ad neki haza. De anyu egyre csak tovább siránkozott, apu meg mindig csak nyugtatta, hogy legyen türelemmel, mert ha bejön az új mechanizmus, akkor majd nem szólnak bele fölülről a vezetésbe, és a tervet sem bontják le felülről, hanem apu úgy gazdálkodhat, ahogyan az a vállalatnak, a népgazdaságnak és apunak is a legtöbb hasznot hozza.

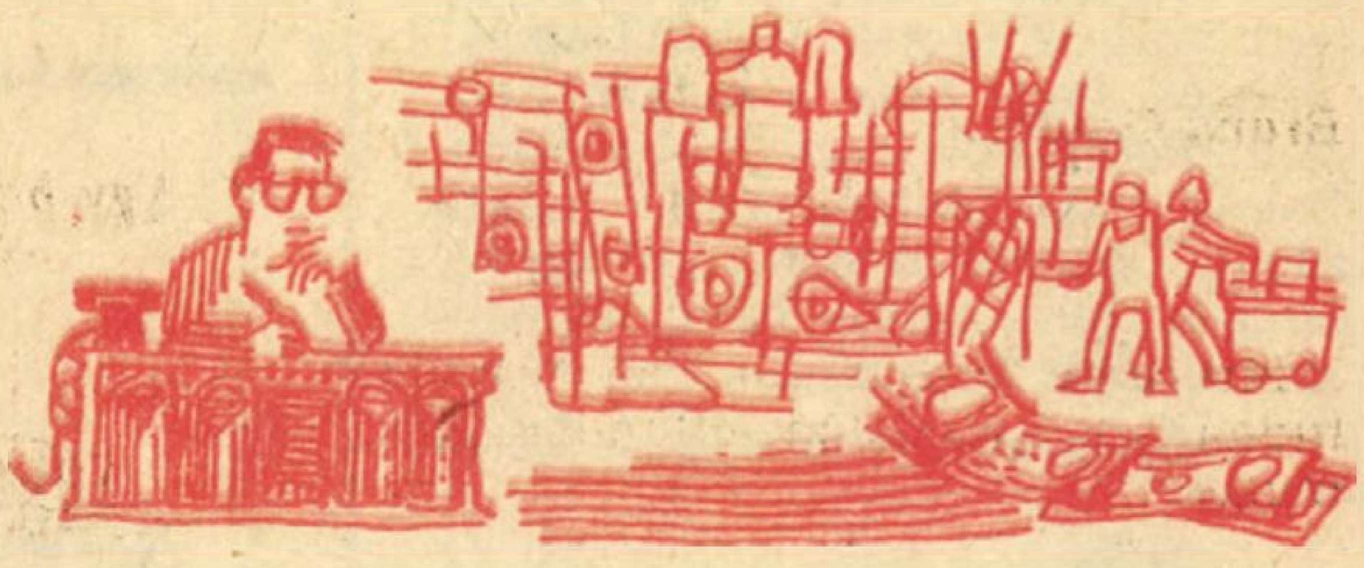
Én ebből egy szót sem értettem, de anyu se tudta, hogy miről mesél apu, és mi az a mechanizmus. Mindjárt meg is mondta ezt apunak, és azt is mondta, őt nem érdekli, hogy apu önálló lesz-e vagy nem lesz önálló, és az sem érdekli, lebontják-e a tervet vagy nem bontják le, őt csak az érdekli, hogy apu több pénzt ad-e majd haza, mint amennyit eddig adott.

Apu erre azt mondta, hogy ő teljesen megérti anyut, csak az a baj, hogy anyu nem érti meg őt. Még akkor sem érti meg, amikor ilyen nagy dolgokról van szó, mint az új mechanizmus, pedig abból lesz a több pénz, ha jól csináljuk a dolgunkat, vagyis ha mindenki jól dolgozik a maga helyén. Mert például — magyarázta apu anyunak —, ha egy gyárigazgató okosan tervez és azt gyártja, ami a vevőnek kell, akkor nagyobb lesz a vállalat jövedelme, a dolgozók többet keresnek, és a vezető a fizetésén felül nagy jutalmat kap, mert jól vezette a vállalatot, és akkor apu is több pénzt ad haza.

Anyu azt mondta, hogy ha apu többet keres, akkor ez valóban jó dolog, de aztán megkérdezte, mi lesz, ha a vezető nem tud jól vezetni, és nem lesz több a nyereség, hanem esetleg ráfizetés lesz?

Apu annyira nevetett, hogy még a könny is kicsördult a szeméből, és azt mondta, úgy látszik, anyu azt érti meg a mechanizmusból, amit akar. Az lesz, mondta apu, hogy a dolgozók a ráfizetéses vállalatnál is megkapják a fizetésüket, de a rossz vezetőnek csökkentik a fizetését, amit meg is érdemel, mert sok múlik a jó vezetésen. És az is kiderül róla, hogy tudja-e önállóan irányítani a vállalatát.

Azért az még sincs rendben, mondta anyu, hogy megint csak mindenért az igazgató lesz a felelős, és apu megint magára vállalja az egész kockázatot a vállalatért, és ha nem megy a termelés, akkor apu kevesebb pénzt hoz majd haza. Mégiscsak a fix az, ami biztos.

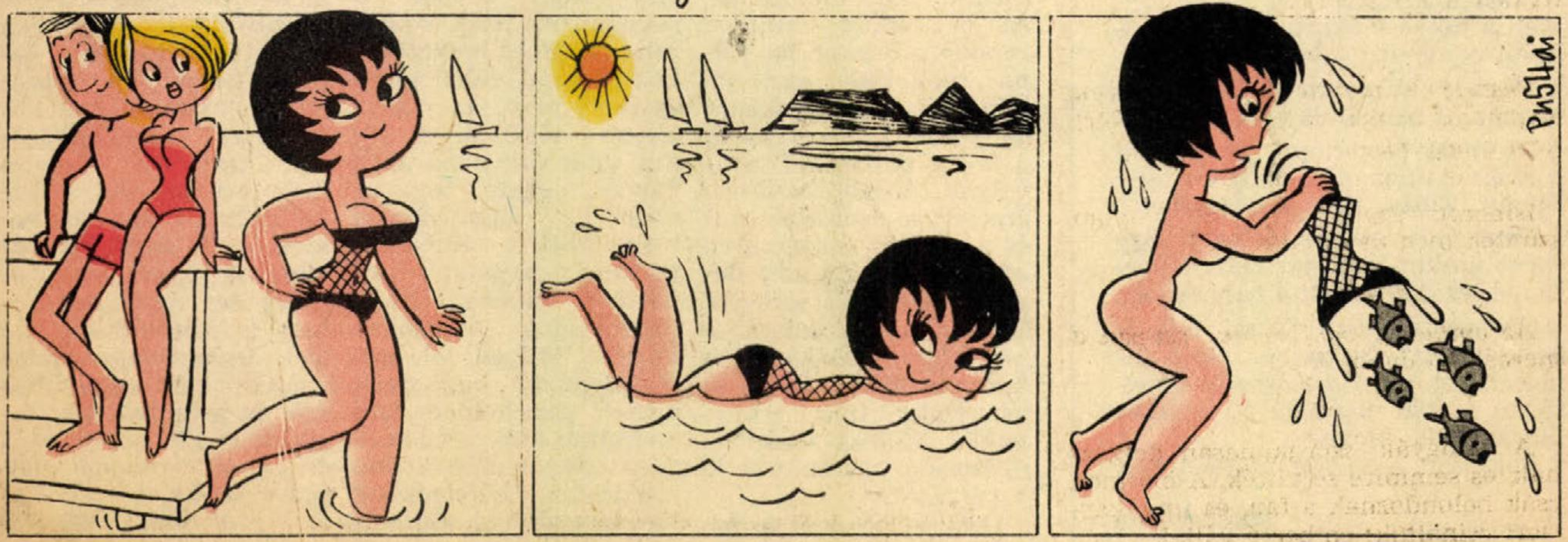
Ha anyu ennyire bizalmatlan, mondta erre apu, akkor lemond a vállalat vezetéséről és segédkönyvelő lesz, s anyu biztosan számíthat majd a biztos fixre.

Anyu ekkor nagyon ideges lett, és azt mondta, hogy apu semmiképp se mondjon le, mert egy rosszul gazdálkodó igazgatónak az új mechanizmusban is több fizetése lesz, mint egy jól gazdálkodó segédkönyvelőnek.

Földes György

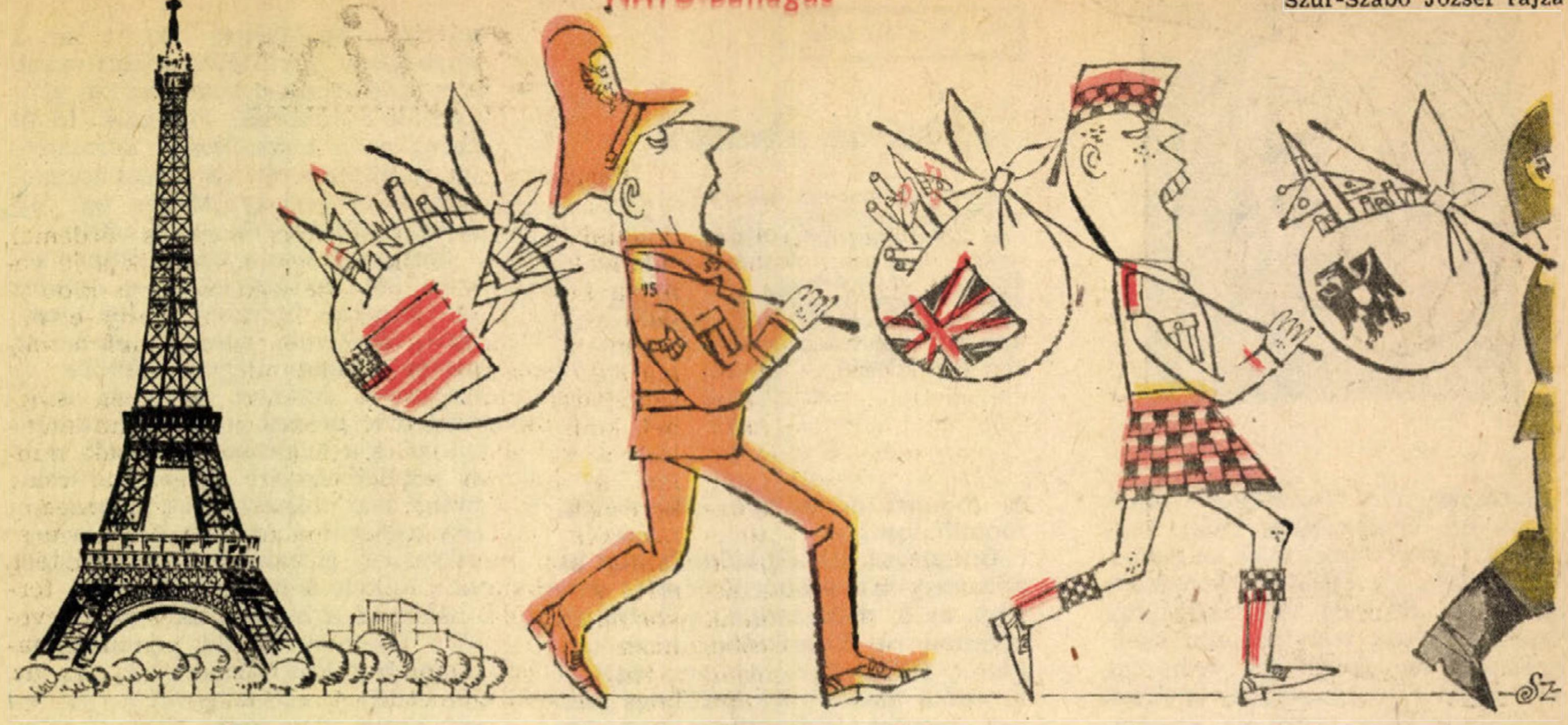
Jucika hálós fürdőruhája

Pusztai Pál rajza

NATO-ballagás

Szür-Szabó József rajza

– Ez út hazánkba visszavisz . . .

Brana Crncevic:

Aforizmák

Mit érne vele a hal, ha beszélni tudna? A társadalom mindenképpen megeszi.

*

A középkor nyomasztóan sötét volt. Most minden oldalról neonfényben úszunk.

*

Az emberek először testvérek voltak, később egyenlők lettek. Ki tudja, mivé fognak még fejlődni?

*

Ne ébresszél fel, ha álmodok. És amikor ébren vagyok, ne próbálj meggyőzni, hogy álmodok.

*

Elmentem egy jobb életbe. Fél óra múlva visszajövök.

*

Halkan beszélj és becsületesen. Minél becsületesebben, annál halkabban.

*

Az újságokban figyeld a sikereidet. Itt nőnek a leggyorsabban.

*

Beszélj rá, hogy mit mondjak, és én megmagyarázom neked, hogy miért nem mondom.

*

Ismerek egyeseket, akik tegnap szűntek meg halhatatlanok lenni.

*

Az emberek egyformák, csupán a mércék különbözők.

*

A hangyák szorgalmasan dolgoznak, és semmire se vitték. A majmok csak bolondoznak a fán, és íme, karriert csináltak: emberré váltak.

(Fordította: **S. A.**)

Egy balatoni halászcsárdában

– Sajnos, a dekoráción kívül nincs más halunk.

Melegszívű férj

– Ez a kocsi a feleségem előző házasságából való, de úgy szeretem, mintha a saját lenne . . .

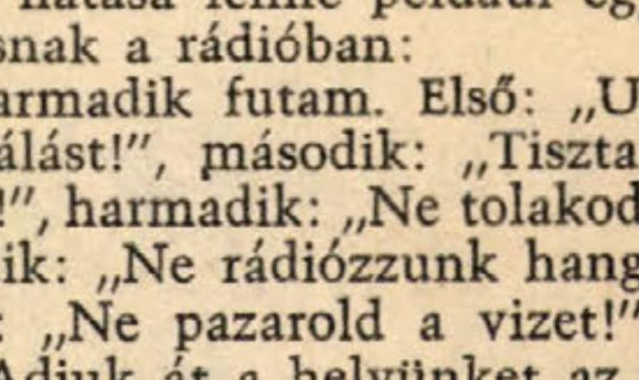
PESTI TUDÓSITÓNKTÓL...

Két autós beszélget:
– Én már tudom, mire lesz jó a Hold, ha elfoglaljuk.
– ???
– Parkoló helynek.

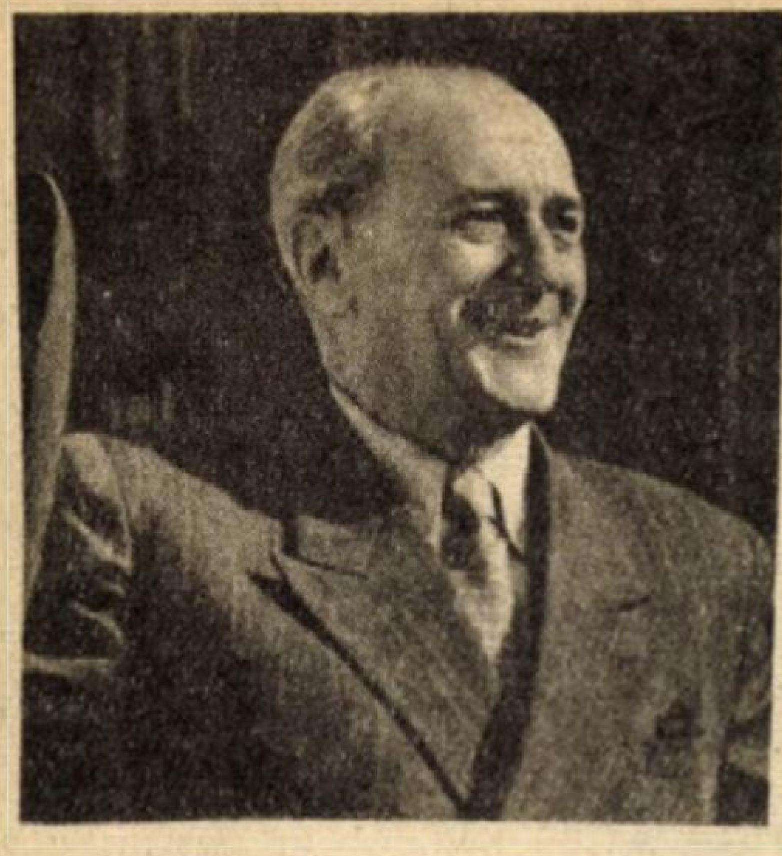
Mialatt az ember a lóversenyeredményeket hallgatja, felötlik benne az a gondolat, hogy nem használjuk ki eléggé a lónevekben rejlő pedagógiai és propagandalehetőségeket. Milyen nagy nevelő hatása lenne például egy ilyen híradásnak a rádióban:

– Harmadik futam. Első: „Udvarias kiszolgálást!", második: „Tiszta Budapestért!", harmadik: „Ne tolakodjunk!", negyedik: „Ne rádiózzunk hangosan!", ötödik: „Ne pazarold a vizet!", hatodik: „Adjuk át a helyünket az idősebbeknek, a gyermekes anyáknak és a betegeknek!".

Irodalmi tárgyú beszélgetés:
– Nem értem, miért morognak nálunk egyesek a versek érthetetlensége miatt. Ez világjelenség.
– Miből gondolod?
– Személyes tapasztalatok alapján. Valamelyik nap a kezembe került egy kuwaiti irodalmi folyóirat. Egy szót sem értettem a versekből!

f. l.

KIRÁLY DEZSŐ:

Búcsú az olvasótól

Karinthy Frigyes dédelgette magában azt az ötletet, hogy temetésén hanglemezről megszólalva köszöni meg a búcsúbeszédeket. Kedves és tehetséges kollégánk, Király Dezső hasonló és megrázó „ötletet" valósított meg. Ezzel az írással búcsúzott olvasóitól a Népszava hasábjain.

Ezúttal nem illeszthetem derűs vasárnapi értekezésem fölé, hogy „Ez van", mert amikor ez az írásom megjelenik, én eltűnök. Tömérdek fájdalmas, de még több csodálatos élménnyel, sok testi és lelki szenvedéssel, de tengernyi örömmel, szépséggel és boldogsággal tarkított földi szereplésem véget ért. A számadást lezárva elmondhatom, hogy az élet végeredményben édes és jó volt, alászolgája.

Hát „Ez volt". Hogy mi van „odaát"? Véleményem szerint semmi. Ha mégis létezne mennyország meg pokol, a kedves olvasó megtudja majd, mert tüstént megírom az ottani adomákat. Ámbátor erős a gyanúm, hogy ők is Pestről szerzik be a vicceket.

Nem tudhatom, mikor üzen értem a Nagyúr. Tíz perc vagy tíz év az én koromban már nem nagy különbség. Az évek már úgy röppennek, mintha percek lennének. Az ember lába alól kicsúszik az idő.

Félek? Az átsiklás pillanatától nagyon! Csak abban bizakodok, hogy a távozó nem tud róla. Még gyötrőbb az eltűnés gondolata. Igaz is! Lesz napsütés, lesznek buja bájú nők, fűszeres ételek, finom nedűk, könyvek, a Fradi legyőzi az MTK-t, és mindez nélkülem! Szép dolog, mondhatom!

Búcsúzóul illenék bölcselkedni az élet nagy tanulságairól. Meg is tenném, csak attól tartok, a kutya se kíváncsi rá! Egyet azonban mondhatok. Higgyék el, az élet legfőbb kincse a mosoly. Ha indulatos szavak helyett kedvességet vágnánk egymás fejéhez, szebb és könnyebb volna az élet. Emlékezzünk, milyen mélyre züllesztették az életet a külső látszatra emberszabású hitleri vadlények, amikor a mosoly helyébe az acsarkodó gyűlöletet tették! Ez volt az a tíz év, amikor minden becsületes ember szégyellte, hogy embernek született.

Szerencsére kilábaltunk belőle. Változatlanul hiszem, hogy az ember, minden gyarlósága és tökéletlensége ellenére is, az élet legnagyobb csodája. Hiszem, hogy embernek lenni a legmagasabb rang, a legékesebb cím és a legszebb hivatás. És hiszem, hogy előbb-utóbb bele is tanulunk. Addig is segítsétek egymást, emberek! Szeretettel és mosollyal.

Ha rajtam állna, a mosoly lenne az isiben az egyik fő tantárgy. Hiszen a vidámság már magában is emberszeretet! És a kölcsönös nyájasság, a barátságos magatartás, a társadalmi együttélés legbiztosabb alapja. Ne csak a betegségeket gyógyítsák a tudósok! Fedezzék föl a harag és a torzsalkodás kórokozóját és ellenszerét. És fecskendezzenek az emberi gyűjtőérbe egy újfajta, derűfakasztó neopenicillint.

Életben maradó, drága embertársaim! Ne legyintsetek, hogy mindez az álmodozó humorista üres locsogása. Emberek, édes jó emberek, szerte a nagyvilágon, keleten és nyugaton, északon és délen, meghirdetem nektek a mosoly ideológiáját és a vidámság evangéliumát! A legtökéletesebb társadalomtudomány sem oldhatja meg az emberiség válságát a szívbéli derű, a szívélyesség, a barátság, a kedvesség és a humor légköre nélkül!

Nem az a bohém, aki mások kárára könnyelmű, aki pontatlan és megbízhatatlan! Bohém az, aki saját idejével, egészségével és pénzével bánik könnyedén. Én világéletemben ezt tettem. Persze nem ajánlom másoknak, de a túlzott óvatosságot sem. Dolgozni kell, de azért, hogy élvezhessük az életet.

Sose reméltem, hogy megélem a 60. évemet, és e pillanatban már 70 vagyok. Lehet, hogy súlyos beteg vagyok, de a közérzetem jobb az elmúlt tíz év átlagánál, és ez a fontos. Hogy meddig szeretnék élni? Csak amíg dolgozni tudok! Ezt őszintén mondom.

Cerbuc, aranyos, drága, kedves jó olvasó! Köszönöm, hogy megértő voltál! Tudom, ha elmegyek, néhány nap múlva alig emleget majd valaki. A nagy embereket is elfelejtgetik, hát még a kis humoristát. Ez így van, ez a dolgok rendje. Csak nagyon kevés embernek hiányoznak a távozók.

Egy azonban bizonyos.

Magamnak nagyon fogok hiányozni.

Hírnév

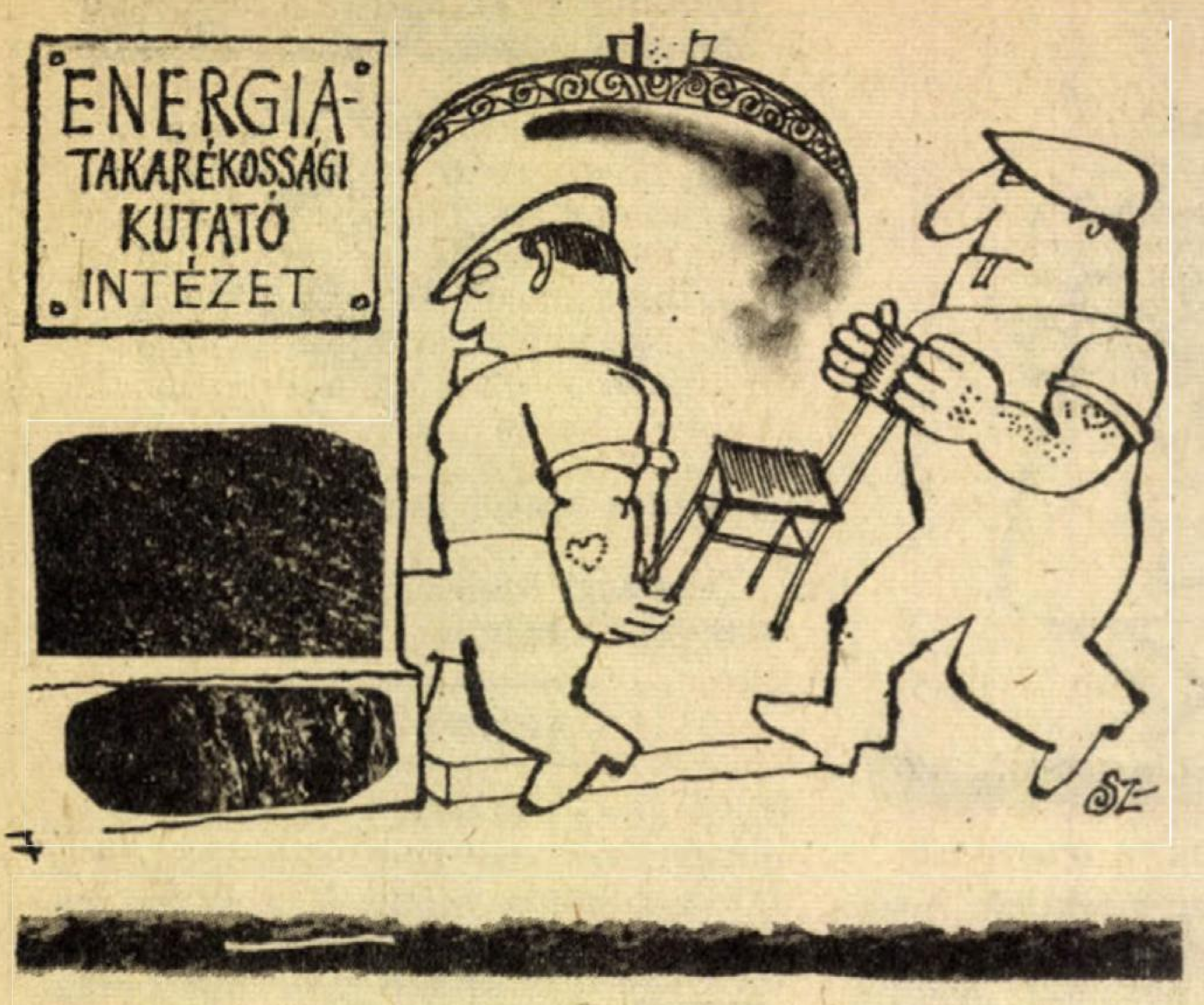
– Végképp nem hagynak dolgozni, úgy látszik, tényleg befutottam!

Szaván fogták

– Mit akartok azzal a rozsdás kötőtűvel?
– Odabökjük, ahova mondtad.

Stílusosan

Házibuli

– De apám, ti már hajnali negyedháromkor hazajöttetek?

ÉBERSÉG

Csótány Alajost régóta figyelték szomszédai. Nem bíztak benne, többen úgy vélték, hogy nem igazi barátja a népi hatalomnak. Hogyan is lehetne valaki lelkes híve a dolgozó nép államának, amikor közveszélyes munkakerülésért és hamiskártyázásért ebben a társadalmi rendszerben is elmarasztalták? Éppen ezért fokozott éberséggel igyekeztek szemmel tartani, hogy lecsapjanak rá, ha valami gyanúsat észlelnek. Csótány azonban fölényes modorban terelte el magáról a gyanút. Amikor például új Mercedes-gépkocsijával beállt az udvarra, elégedetten jegyezte meg többek előtt, hogy csak hálás lehet a népi demokráciának, amiért szerény fizetéséből össze tudott magának kuporgatni egy kis kocsira valót. Nyugaton, ahol rendkívül magasak az adók és a házbérek, ilyesmiről még csak nem is álmodhat egy alkalmi anyagmozgató. Pozitív magatartása jó benyomást keltett.

Többször rendezett pezsgős vacsorát, s meghatottan mondogatta, hogy hála a magasfokú betegellátásnak, az SZTK-nak, a gondos gyógykezelésnek, már kigyógyult gyomoridegességéből, azt ehet, amit akar, s már a pezsgő fogyasztása is meg van neki engedve. A szomszédokat valósággal magával ragadta ennek a valaha *lumpen* elemnek az őszinte lelkesedése. Igaz, hogy mindig rendkívül udvarias volt, s amikor például Zsigeri bácsi meg akarta tölteni a töltőtollát a Csótány íróasztalán álló tintásüvegből, Csótány készségesen figyelmeztette, hogy az speciális vegytinta, inkább ad neki közönséges írásra alkalmas tintát. Zsigeri bácsi, aki különben nyugalmazott rádióműszerész volt, egyszer éppen Csótány bonyolult rádió adó-vevő készülékét javította. Elismeréssel vizsgálgatta az érdekes masinát, amelynek segítségével bármikor érintkezésbe lehet lépni a Föld bármelyik pontjával. Megkérdezte Csótányt, hogy honnan kapta. Csótány szerényen, szinte zavartan árulta el, hogy szocialista munkaverseny díjaként kapta, de a siker nem szállt a fejébe, sőt, igyekszik ezentúl még jobban dolgozni a haza javára és a maga hasznára. Zsigeri bácsit mélységesen meghatotta a szép kitüntetés. Elmondta a szomszédoknak is, azokra is mély benyomást tett az értékes elismerés, s általánossá vált az a vélemény, hogy félreismerték ezt a derék embert.

Egy alkalommal az egyik szomszédja akkor nyitott be hozzá, amikor Csótány éppen pisztolyokat rendezgetett a sarokban. Csótány szerénykedve jegyezte meg, hogy tagja a „Ki mit gyűjt?" klubnak, s neki van az ország legszebb pisztolygyűjteménye. Ez különösen alkalmas volt arra, hogy elsöpörje a gyanú emlékét is, hiszen az ártatlan embert éppen arról lehet megismerni, hogy valamilyen hobbyja van.

Amikor Csótányt letartóztatták, majd elítélték, a szomszédok felfigyeltek, s nem egynek kezdett gyanússá válni a dolog.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Homály a redőny mögött

Kis családi házam esslingeni faredőnyeit erősen kikezdte az idő, elhatároztam hát, hogy kicseréltetem azokat. A Fűrészáru és Épületfaértékesítő Vállalat 16. számú fiókjában (Dobozi u. 47.) rendeltem meg a három új redőnyt, amelynek teljes ellenértékét, 1376 forintot, előre befizettették velem.

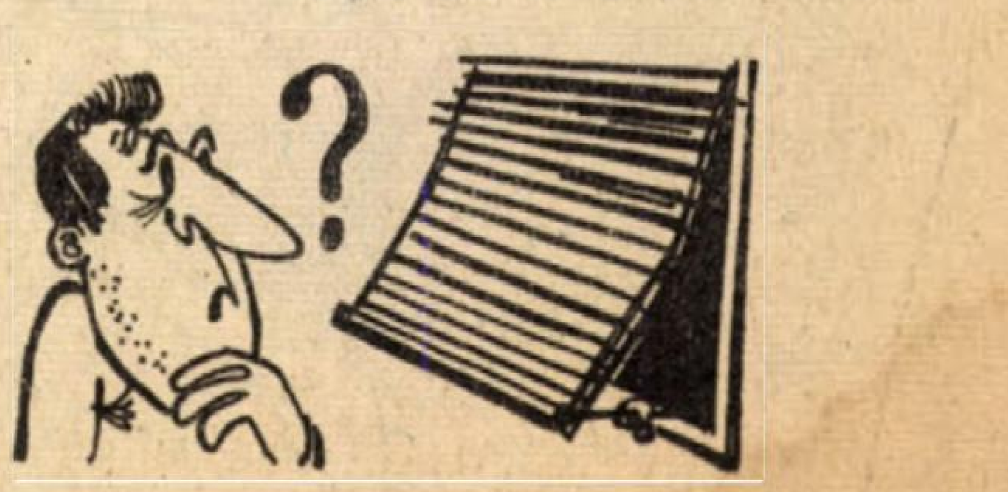
A napokban (a vállalt határidő előtt!) elkészültek a redőnyök, és a vállalat kérte, hogy gondoskodjam az elszállításukról. Asztalosmesteremet, aki a felszerelést vállalta, bíztam meg a redőnyök átvételével és hazaszállításával. Egyrészt azért, mert az átvételnél ő tudta szakszerűen megvizsgálni, hogy minőségileg megfelelők-e, másrészt nem szerettem volna egy fél napot veszíteni a munkaidőmből. Ám a Dobozi utcai telepen nem akarták kiadni az árut megbízottamnak, ragaszkodtak hozzá, hogy én személyesen jelenjek meg, személyi igazolványommal dokumentálva, hogy a redőnyök jogos tulajdonosa én vagyok. Szerencsére, telefonon sikerült elérnem, hogy „kivételes előzékenységből" eltérjenek az általánosan alkalmazott gyakorlattól: a megrendelő személyes odacitálásától.

Bár végül is rendeződött az ügy, mégis szeretném tudni:

1. Miért kell a vevőnek a teljes árat e l ő r e befizetni, ahelyett, hogy rendeléskor csak előleget kérnének tőle?

2. Miért ragaszkodik a Vállalat a személyes átvételhez? Nem gondol arra, hogy megrendelői dolgozó emberek, akik munkaidőben nem szaladgálhatnak magánügyeik után?

Hervai Róbert,
Bp., XIV., Cobor u. 25.

A bírálat és a hatása

Mészáros András rajza

Nyelvi finomságok

Egy ismerősömmel beszélgettem a minap, aki azt mondta X.-ről:

— A hülye, állandóan megsértődik!

Majd valamivel később így nyilatkozott Y.-ról:

— Túlságosan érzékeny...

S végül Z.-ről:

— Érzékenyen reagál.

Az elmondottakból könnyű volt megállapítani, hogy X. egyszerű beosztott, aki állandóan megsértődik. A hülye! Ha valamivel magasabb beosztásban lenne, akkor az ismerősöm azt mondta volna, hogy túlságosan érzékeny. Mint Y. Ugyancsak könnyű rájönni arra, hogy Z. magas beosztásban lehet, mert ő nem hülye, aki állandóan megsértődik, nem túlságosan érzékeny, hanem érzékenyen reagál.

Micsoda különbség!

Micsoda különbség van a három megállapítás között!

Ha valakiről azt mondják, hogy érzékenyen reagál, *ez azt jelenti, hogy legyünk óvatosak, körültekintőek, fontoljuk meg, jól fontoljuk meg, hogy mit mondunk, ha egyáltalán mondani akarunk valamit. Jól válogassuk meg a szavainkat, mert Ilyen elvtárs érzékenyen reagál. Nem lesz dühös, ő nem, nem fog ordítozni, nem csattogtatja a fogát, nem forgatja a szemét, ilyesmi távol áll tőle, ő csak érzékenyen reagál. Hogy ez mit jelent? Ajjaj! Jobb, ha nem tudjuk meg. Én ismertem egy embert, aki öt hónapig volt idegszanatóriumban, mert valaki érzékenyen reagált arra, amit mondott.*

Namármost. Ha valakiről azt mondják, hogy túlságosan érzékeny, *ez azt jelenti, hogy megbírálhatjuk az illetőt, de ne nagyon. Nyugodtan megmondhatjuk Olyan elvtársnak, hogy előfordulnak a munkájában hiányosságok, és néha-néha nem áll a helyzet magaslatán. Ilyenkor természetesen dühös, ordít, csapkodja az ajtókat, és rohan a főnökéhez, a központba, a minisztériumba, de sebaj... Hadd rohanjon! Majd leszokik róla...*

Egészen más az eset Amolyan elvtársnál. A hülye állandóan megsértődik. *Amolyan elvtársnak nyíltan a szemébe mondhatjuk, hogy nem ért semmihez, hogy hatókör. Legfeljebb megsértődik. Úgyis állandóan megsértődik. Nem kell törődni vele.*

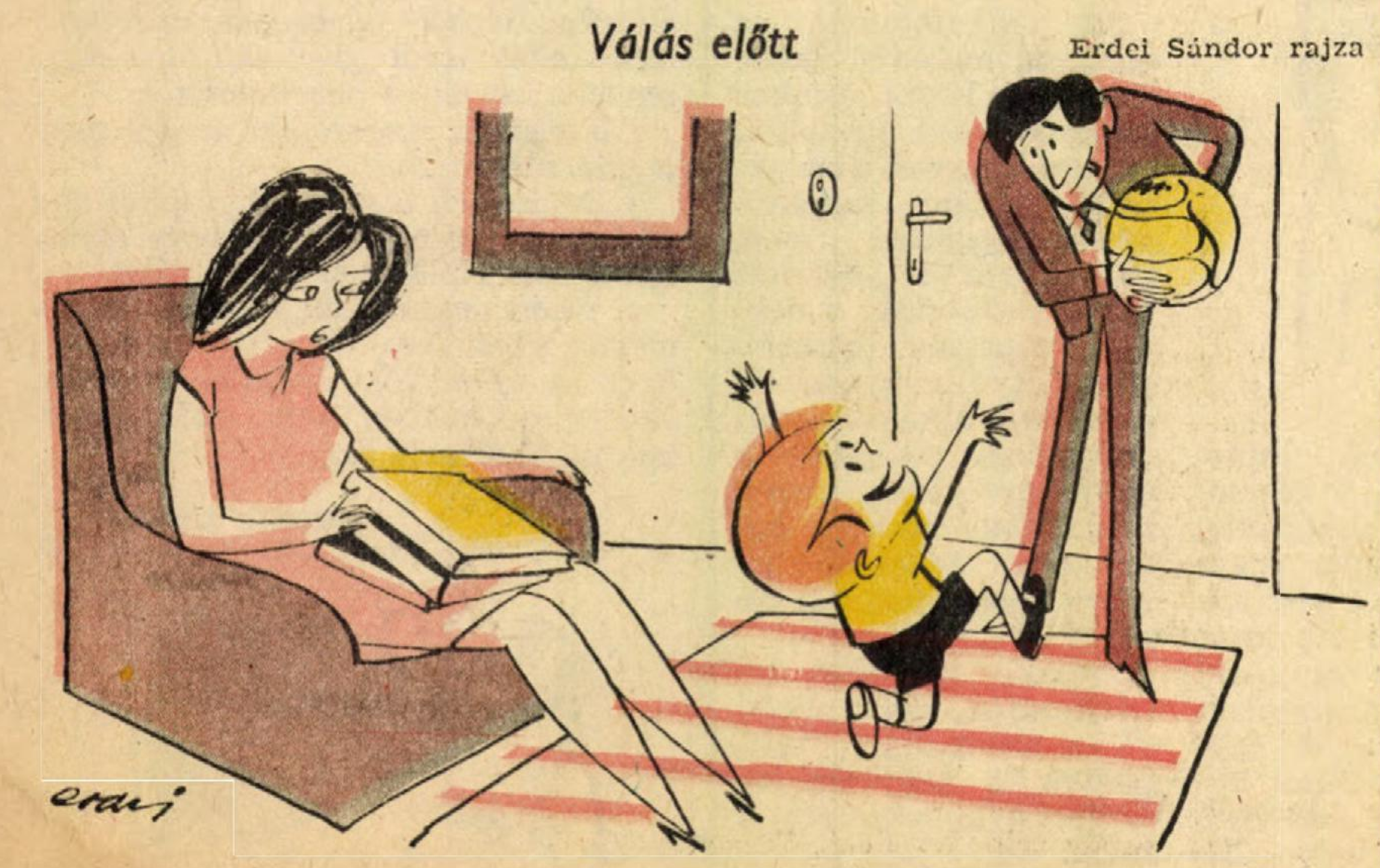
Tetszik látni, milyen hajlékony a mi anyanyelvünk, az édes?

De nem elég a nyelv. Fül is kell hozzá.

(mikes)

Válás előtt

Erdei Sándor rajza

– Lemondok Pistikéről, belátom, hogy a te nevelési módszered korszerűbb!

SOPORJUNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A Ludas Matyi tisztasági szolgálata

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

ARANY KUKA

díjjal tünteti ki a XIII. kerületi Tanács illetékes szerveit a Mauthner Sándor u. 11. és a Reitter Ferenc u. 5. számú telkeken, valamint a Pozsonyi út és a Victor Hugo utca sarkán teljes nyári pompában tarkálló szemétmezőkért;

EZÜST KUKA

díjjal jutalmazza a XII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot a Kékgolyó utca 26–28., a Nagyenyedi u. 11–13., valamint a Mártonhegyi út 36. számú házak udvarán tárolt minőségi szemétért;

BRONZ KUKA

díjjal ajándékozza meg az V., VII. és VIII. kerületi házkezelési szerveket a Lengyel Gyula u. 6., a Rottenbiller u. 46. és a Szentkirályi u. 13. számú házakban fellelhető hulladékhalmokért;

Érdemes szemetelő

cím viselésére jogosítja a Deák Kávéházat a József krt. 55. számú ház udvarának állandó jellegű beszennyezéséért;

a zsűri különdíját

ítéli oda a Szépművészeti Múzeum igazgatóságának a múzeum hátsó falánál „A szemetelés művészete" címmel megrendezett tárlatért.

*

A Döntőbizottság megállapította, hogy az I., Csörsz u. 1., a VI., Dózsa György út 100. és a XIII., Szent István park 5. számú házakban intézkedés történt a szemét eltakarítására, ezért az érintett szervektől

a kitüntetést visszavonja.

Méltányolva azokat az erőfeszítéseket, amelyeket a Transzvill-gyár az alumíniumszennyezés csökkentése, a FVV újpesti kocsiszínje pedig a villamosok fokozottabb tisztasága érdekében kifejtett, a Döntőbizottság tőlük is visszavonja a kitüntetést.

*

Kérjük és várjuk továbbra is olvasóink bejelentéseit a 334–595-ös telefonon vagy levélben. (Cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.)

Szilánkok

Higiénia

Klecsányinak már számtalanszor hoztak rosszul mosott pohárban kávét. Most így szól a pincérhez:

– Kaphatok egy kávét rúzsfolt nélküli pohárban?

– Momentán nem szolgálhatok vele. Tessék talán benézni jövő héten . . .

A hét legblődebb vicce

Droznicseknek társaságban bemutatnak egy középkorú nőt. A hölgy kezét nyújtja:

– Klára vagyok.

– Klára? Ismerősnek tetszik lenni. Nem volt valamikor forgószél Észak-Amerikában?

Micsoda különbség!

Brahovácz meséli:

– Mind a két fiam gyárban dolgozik. Bélának nagyon rossz helye van. Olyan szigorú a művezetője, hogy a legkisebb lazsálást sem nézi el. Jóska viszont remek helyre került. Igaz, hogy szigorúnak kell lennie, fegyelmet kell tartania, de hát művezető létére ez kötelessége.

g. sz.

új hét

Vasárnap 19 · 20 · 21 · 22

A pirosbetűs elköszön,
a fekete nyomába jön,
új lódulás, új lépcső,
megint egy új nap: hétfő.

Egyet szusszant a pék, az ács,
hanyatt feküdt a kalapács,
a nagy üzem megállott:
pirosbetűs, te áldott!

Egy napra megtorpant a hét,
zsebre vágta kérges kezét,
ünneplőt húzva járt a
kertben, az estét várta.

Az éjfél jött, köszönt, nohát
vegyük fel a munkaruhát,
egy lépést tett előre
és hétfő lett belőle.

Török Rezső

HALLOTTUNK EGY VICCET

Egy téesz apróhirdetés útján keresett mezőgazdászt. A hirdetésre hárman jelentkeztek: egy 25 éves, egy 40 éves és egy 50 éves szakember. Mindháromtól megkérdezték: mennyi kétszer kettő?

A 25 éves azonnal rávágta: négy!

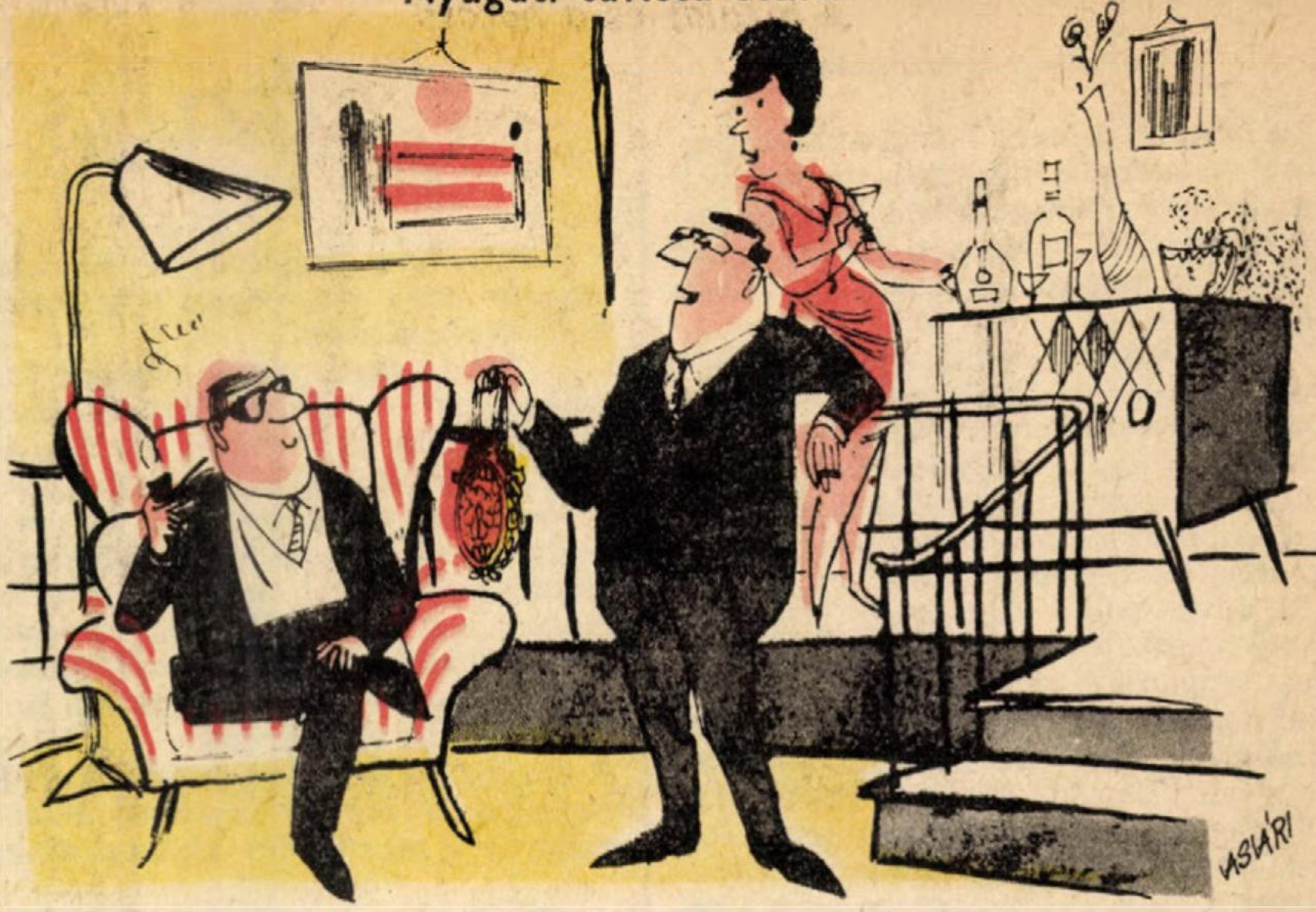
A 40 éves papírt, ceruzát vett elő és kiszámította.

Az 50 éves azt mondta: erre aludni kell egyet, majd holnap visszajön és megmondja.

Mit gondolnak, melyiket vették fel a három közül?

Egyiket sem, hanem egy negyediket: az elnök unokaöccsét.

Nyugati turista otthon

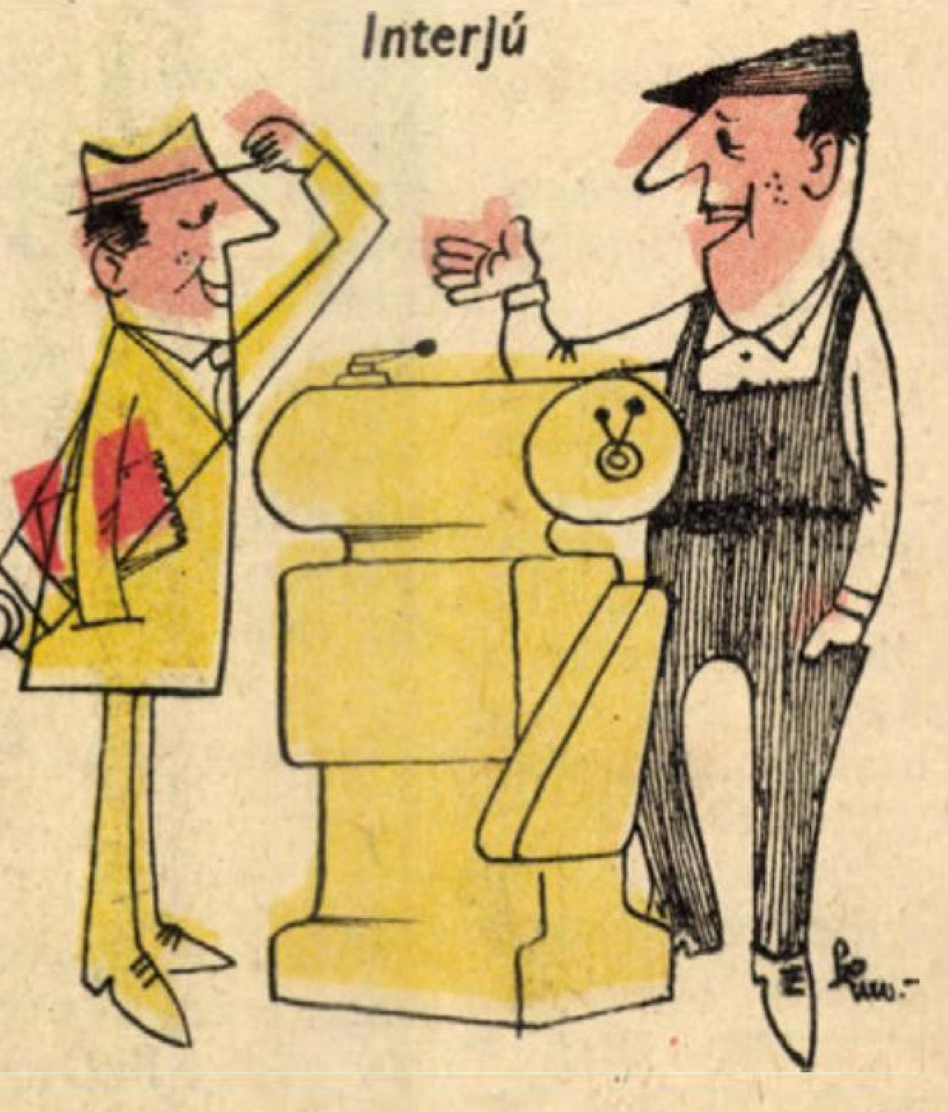
– Vettem Magyarországon két csikóbőrös kulacsot, és kivétettem a vakbelemet . . .

A siófoki szállósoron

– Vigyázz, ne legyen a képen magyar felirat, és akkor azt mondjuk, hogy külföldön nyaraltunk!

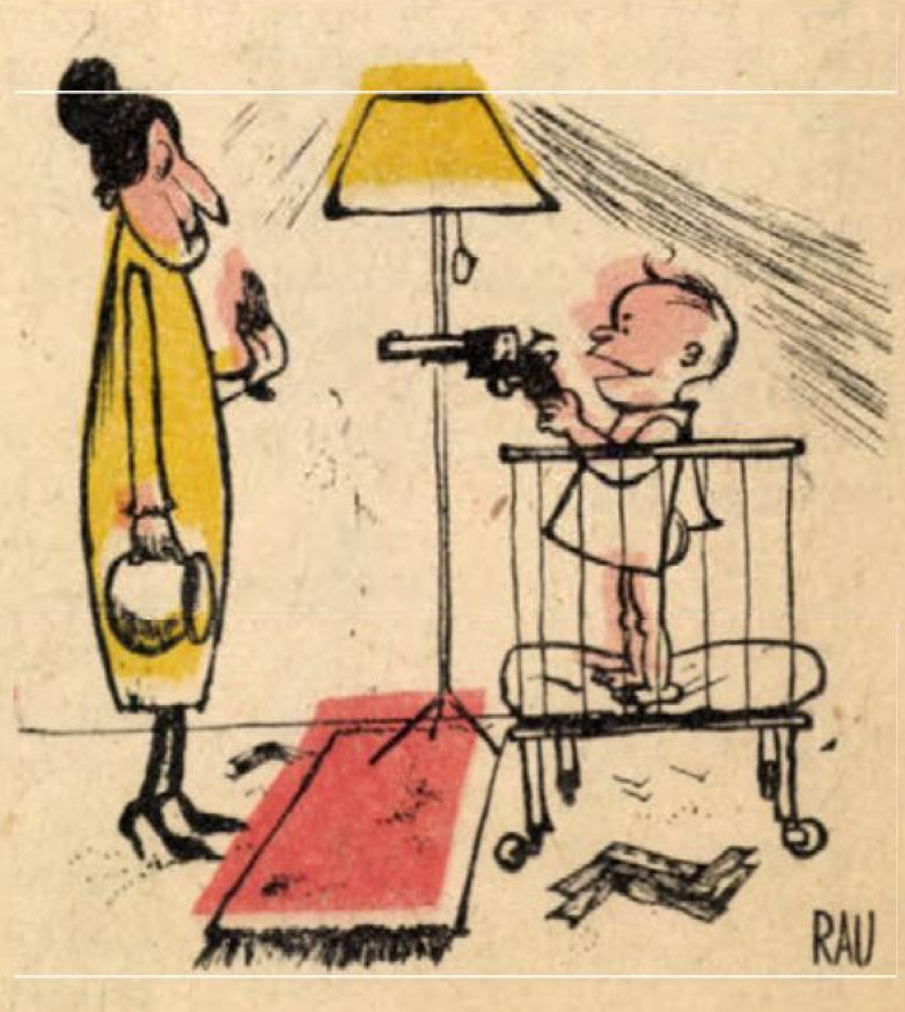
Interjú

– És hogyan segíti brigádjukat az üzem műszaki kollektívája?

– Ha összejövetelre készülünk, ők mondják meg, hol van a legjobb halászlé.

Az unoka bosszúja

– Most te fogsz ráülni, nagymami!

Szabadtéri kiszolgálás

A fenti cím nem holmi zöldvendéglőre vonatkozik, hanem a város szívében levő Marx téri Express Büfé lángosrészlegére. Itt ugyanis a finom meleg káposztás lángost „az utcán át" árusítják.

Számtalanszor tanúja voltam már, hogy hosszú és türelmetlen sor áll a pár négyzetméternyi lángoskombinát előtt a járdán. Az ilyesfajta fölösleges tumultus nyilván elkerülhető lenne, ha a kapacitást a csúcsforgalmi időben növelnék. De van még valami, amin szintén üdvös volna változtatni. Jelenleg a forró olajtól csöpögő jókora lángoskhoz csupán egy apró papírdarabkát adnak, amely pillanat alatt átnedvesedik, miáltal a Marx tér kérdéses része állandóan tele van lángost fújó és olajtól csöpögő emberekkel, ami nem a legesztétikusabb látvány. Mellesleg a vendégek a lángos elfogyasztása után a papírfecniket az aszfaltra szokták hajigálni...

Szóval ezeket a problémákat kellene megoldani az illetékeseknek, méghozzá úgy, hogy a városkép is jóllakjon és a káposztás lángos is megmaradjon!

(d—th)

Teljes nyugalom

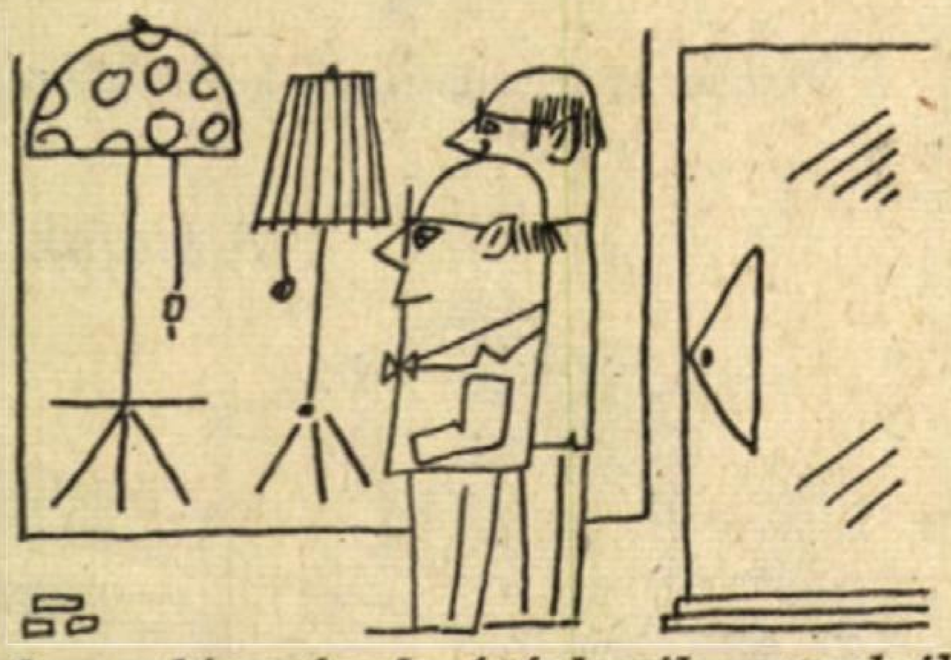

Ideális MUNKAHELY

Barátommal sétálok a Körúton. Egyszer csak megtorpan egy lámpabolt kirakata előtt.

— Nézd csak, pont ilyenre van szükségem! — mutat egy lámpára. Csupa modern formájú, merész vonalú lámpa, lengyel és NDK import. A barátom ízlésének egy lila, nyomott formájú gombára emlékeztető olvasólámpa felel meg, az ára sem magas: egy magyar lilából, mármint egy százasból, még vissza is adnak.

— Tudod — folytatja a barátom, amíg befelé igyekszünk —, a házasélet egyik kis próbatétele, ha valamelyikünk tovább szeretne olvasni még, de a másik már aludna. Ez egy

olyan lámpának ígérkezik, amelyik csak egy személyre szórja a fényt, így helyreáll a házibéke.

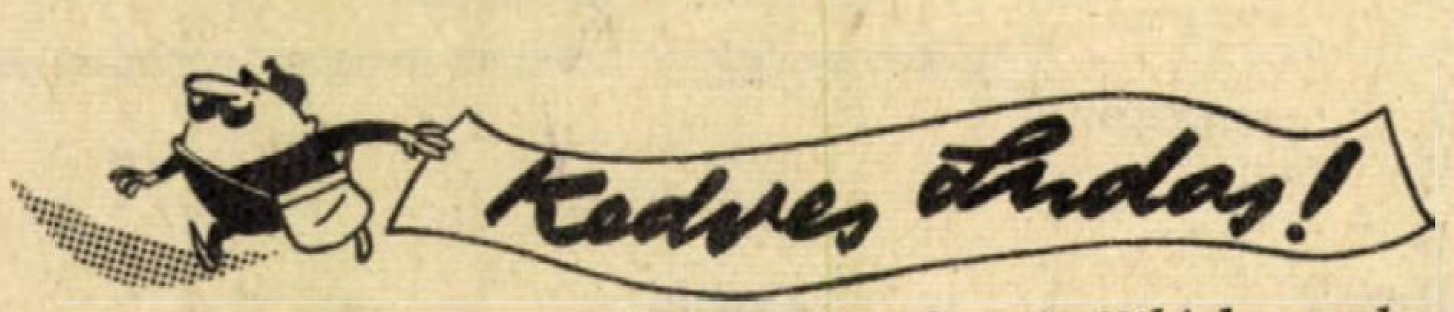
Bizakodással eltelve nézegetjük bent az üzletben a polcokra kirakott lámpákat. A lila gomba — más ízlésűek számára — zöldben és sárgában is fellelhető. Kedvtelve forgatjuk, próbálgatjuk, csettintgetjük a gombját, várjuk, hogy jöjjön egy eladó, aki majd rábeszél arra, amit amúgy is meg akarunk venni, esetleg egy másik, még gombább és még lilább lámpát hoz a raktárból, és annak páratlan előnyeit ecseteli. — Ha pár forinttal drágább is ez, uram, de... — fogja mondani.

De nem mondja. Mert nem jön senki. Álldogálunk, beszélgetünk, a téma csapongó, az esti mozi várható esélyeit latolgatjuk, a lámpáról már nem is esik szó. Eladó nem jön. Egy kék köpenyes rendezget valami fontosat az árukiadó részlegben, az előtérben, egy asztal körül, három öblös fotelben civilek ülnek, futballról beszélgetnek. Talán a „Tekintse meg ernyőraktárunkat!" feliratú helyiségben vannak az eladók? Ki tudja. Tizenöt perce vagyunk már az üzletben (ez jóval több, mint egy negyedóra...), amikor a barátom dönt: menjünk el innen, micsoda üzlet az, ahol ennyi ideig senki nem jön a vevőkhöz vagy az őrizetlenül hagyott lámpákhoz. Nyugodtan berakhattuk volna az aktatáskáinkba a fél üzletet, senki sem futott volna utánunk rendőrért kiáltozva.

Ez valóban ideális munkahely. Ideális elsősorban az ott dolgozóknak — embertelen hajszáról igazán nem lehet itt beszélni —, de ideális lehet olyan író részére, aki szereti, ha munka közben emberekkel van körülvéve, de zavarja a kávéház zajos forgataga. Itt leülhet a kényelmes fotelbe, előtte ott az asztal, pincér nem zavarja, ide nem jön be totóárus, nem alkalmatlankodik fölösleges ismerős, az eladók biztosan nem lépnek hozzá. Az üzlet kellemes hűvös nyáron, és télen bizonyára jól temperált. Szürkületkor felgyújthat egy kis lila gomba-lámpát, és annak szűrt, kellemes, egyszemélyes fénye mellett vígan lehet dolgozni. Minden hasonló környezetre vágyó író kollégámnak melegen ajánlom ezt a boltot.

Én is itt írtam ezt a krokit.

Tardos Péter

Kedves Ludas!

„Napfény-export" címmel közölt cikket nemrégiben a Magyar Nemzet. A cikk így kezdődik: „Boldog ország az, ahol ilyen sok napfény van! – sóhajtott fel a Balaton mellett egy norvég turista..." A végén pedig ez olvasható: „Igaza volt annak a *dán* turistának, boldog ország ez a miénk, ahol ilyen sok napfény van." Szegény turista! Úgy megrészegült a mi sok napfényünktől, hogy a végén már azt sem tudta, hogy norvég-e vagy dán...

F. I.
Budapest

Bulgáriában hallottam ezt a viccet:

Az egyik gyár felvételi irodájában munkára jelentkezik egy fiatalember. Azzal utasítják el, hogy:

– Mi csak szerencsés embereket veszünk fel!

– És ha szabadna kérdeznem, ki a szerencsés ember önök szerint?

– Az, aki vagy nekem, vagy a felettesemnek barátja, ismerőse vagy rokona!

Slyuch Pál
Békéscsaba

A Népsportban olvastam: „A júliusban sorra kerülő Európa-bajnokság nemcsak a részvevők számára lesz nagy esemény, hanem Szombathelynek is. A város polgármestere fogadást ad..." Megint polgármestere lenne Szombathelynek? Legutóbb, amikor arra jártam, még a tanács vb-elnöke állott a város közigazgatásának az élén.

K. K.
Gyöngyös

Az Ország-Világban olvashattuk: „Aki a szovjet tudomány és technika újdonságai iránt érdeklődik Rigában nem hagyhatja ki a v a g y o n g y á r *megtekintését." Hát ilyen is van?! Ha magánember is lehet megrendelő, okvetlenül rendelek egy kis vagyont! Persze, csak akkor – ha nem kerül egy vagyonba!*

Balla Ferencné
Budapest

Már évek óta szeretnék szert tenni egy szalmakalapra, de eddig hiábavalónak bizonyult minden igyekezetem. Szalmakalap-utánzat kapható ugyan, de az, sajnos, nem vált be... Női szalmakalap nagyon sok van, de azt nem merek hordani, mert még félreértenék... Jó lenne, ha a szalmakalap-fronton is kivívhatnánk már végre a férfiak egyenjogúságát!

Farkas Imre,
Bp., I., Gellérthegy u. 14.

Hallottam egy viccet, megírom, hátha másoknak is tetszik:

Rémült arcú férfi fut a sarkon posztoló rendőrhöz:

– Rendőr elvtárs, rendőr elvtárs, az éjjel ellopták a Trabantomat... Csak a takarítóját hagyták meg!

Mire a rendőr:

– Jól kirázta azt a takarót! Hátha benne van!

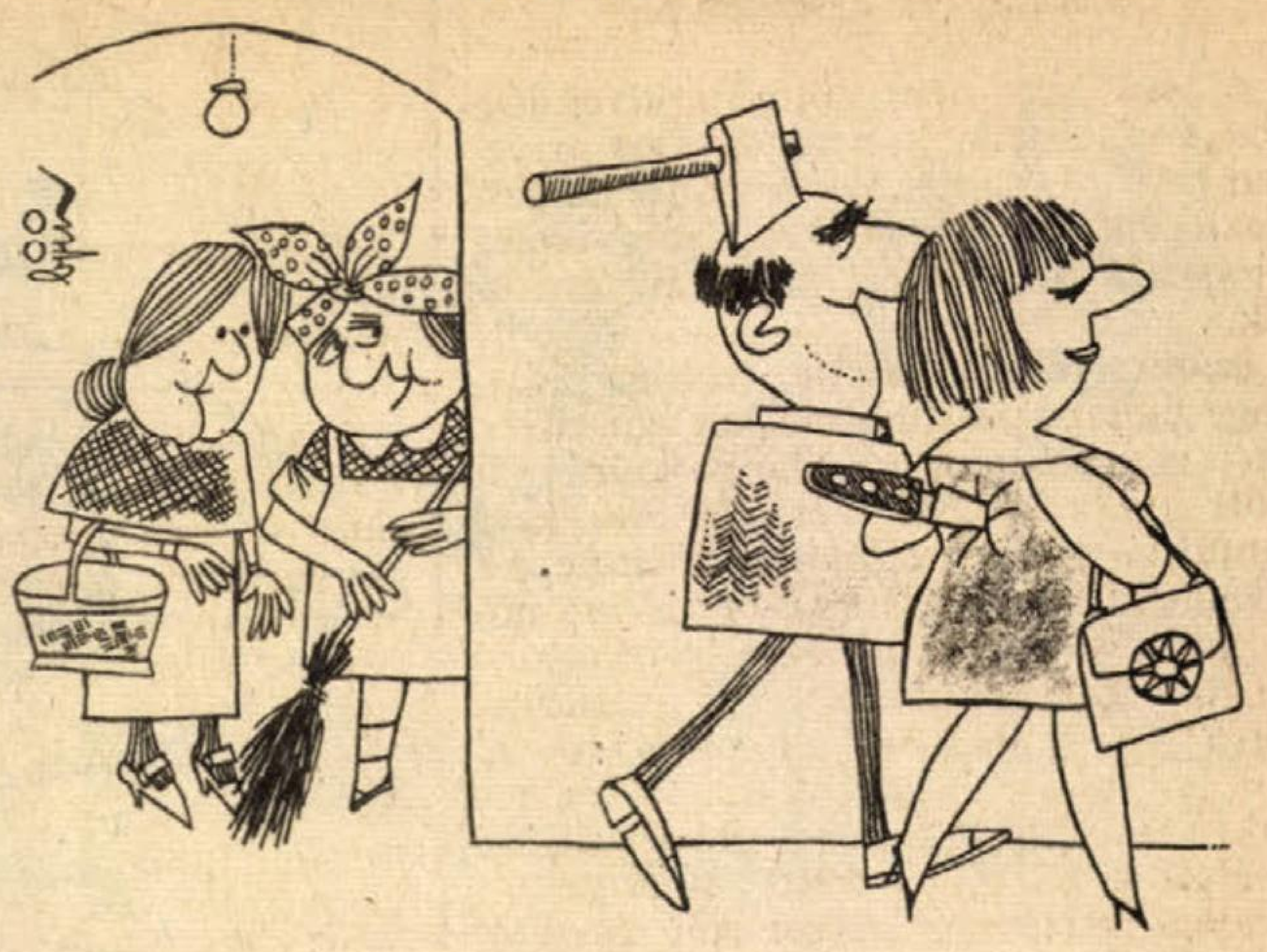
T. J.
Budapest

Gyanakvó feleség

– Mi történhetett? Az én fényképem van a pénztárcájában . . .

Fő a látszat!

– Úgy élnek, mint a galambok . . .

A gyermekek barátja

(EMLÉK)

Ujjongott a Zebra utca 86/b. számú ház népes gyermekhada, amikor megtudta, hogy Szemenyák viceházmester munkaviszonyát megszüntették, azaz magyarul, az öreget kirúgták. Ez a férfiú ugyanis a ráruházott hatalom birtokának tudatában gorombán bánt a gyerekekkel, szidalmazta őket, sőt meg is tépázott egy-két nebulót a külvárosi bérkaszárnyában.

Az új vice Pintyek bácsi néven mutatkozott be mindenkinek, aki eléje került. Hogyan bánik majd a gyerekekkel? — csak ez érdekelte a ház lakóit. Csakhamar kiderült, hogy az új vice, ellentétben elődjével, a gyermekek igaz barátja és patrónusa. Ennek már az első napon tanújelét adta. Otromba kézikocsival parádézott végig az udvaron, magára vonta a játszadozó gyermekek figyelmét és nagylelkűen így szólt:

— Na, lelkeim! Aki jól viselte magát, jöhet velem kocsikázni!

Egyszerre mindenki jól viselte magát, és Pintyek elindult az önkéntesen jelentkező gyermeksereg élén a Tisztviselő telepre, hogy elhozza szegényes holmiját. A kölykök boldogan, sőt büszkén húzták végig a ko-

csit a három kilométeres úton, és a végén illedelmesen meg is köszönték a ritka élvezetet.

Alkonyatkor seprűvel jelent meg Pintyek az udvaron. Lekötelezettjei, az apróságok csakhamar körülvették.

— Aki jól viselte magát, az sepregethet ezzel a gyönyörű új seprűvel —, mondta és meglobogtatta a tisztaság fegyverét.

Dulakodás, majdnem verekedés támadt, mindenki egyszerre akart sepregetni. Pintyek ismerte a gyermekek lelkét. Nincs nagyobb öröme a gyereknek, mint amikor olyan feladatot kap, amit általában felnőttek szoktak elvégezni.

Így aztán ne csodálkozzunk, hogy Pintyek egyre több kegyben részesítette a gyerekeket. Ők hozták fel a szenet a pincéből, ők seperték a járdát, és hogy a kislányokat se érje sérelem, jogukban volt a lépcsőházat felsúrolni.

A kis Béla a második emelet hatból semmiféle megbízást nem kapott. Síró hangon fellebbezett:

— Pintyek bácsi, hát engem semmivel sem tetszik megbízni?!

Az új vice megsimogatta a gyermek kócos kis fejét és atyai jósággal mondotta:

— Nemsokára leesik a hó, kisfiam, és te vezeted majd a hóeltakarítási munkálatokat, seperhetsz a járdán.

Béla boldogan mesélte mindenfelé a kilátásba helyezett magas kitüntetést, és hozzátette nagy lelkesen:

— Milyen jó ember a Pintyek bácsi!

A vice csakhamar a környék legnépszerűbb embere lett.

Stella Adorján

Nyugdíjas agglegény

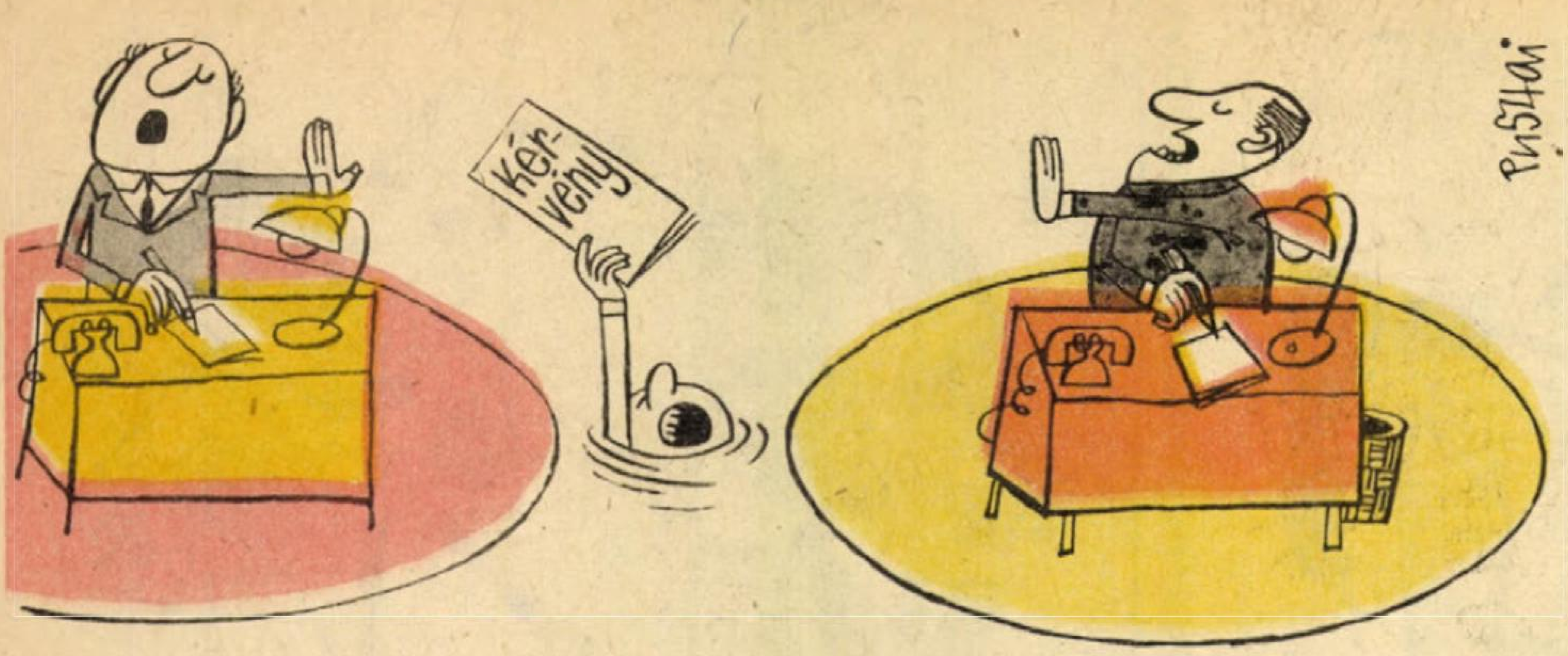

– Tudja, fiatal koromban ilyesmire nem jutott időm . . .

Formális megoldás

Bürokrácia

– Nem az én hatásköröm . . .   – Nem az én hatásköröm . . .

Készülődés a Balatoni Nyári Egyetemre

Balszerencsés nap

– Nagy ég! Medárdkor sír a feleségem, negyven napig nem fogja abbahagyni.

Tanulságos kis könyv került kezembe a minap. Az a címe, hogy „Éljen a vakáció!", dr. Gáspár Pál írta, a Rákóczi Kollégium igazgatója, és 1936-ban jelent meg. Különösen elgondolkoztatott az a rész, amelyet az illusztris szerző a strandolás problematikájának szentel:

„. . . Mennyi erkölcsi botlás színhelye a strand homokfövenye. Ha ezeknek a fürdőknek igazi célja valóban a napfény gyógyító erejének kihasználása volna csupán, akkor meg kellene kímélnie a fürdőzők szégyenérzetét attól, hogy másneműek előtt kelljen szinte ruhátlanul mutatkozniok. A finom és érzékeny lelkűek nem is mennek ilyen helyekre. Ez ellen az erkölcsi tatárjárás ellen küzdeni kell. A legegyszerűbb volna elrendelni, hogy külön, elválasztott részeket kell építeni férfiak és nők részére. Ehhez nem kellene más, mint egy belügyminiszteri rendelet. Az egész nem adna több munkát a belügyminiszternek, mint tízpercnyit.

Addig, míg ez a rendelet megjelenik, a strandolás erkölcsi hibái ellen gyakorlati módon így lehet küzdeni:

Levelekben kérni kell a jobbérzésűeknek a szolgabírót, vagy a városban a polgármestert, hogy szüntesse meg a közös napfürdőket. Ezek a vezető emberek rendesen igen jóérzésűek, s örömmel fogadják az ilyen leveleket és kéréseket, mert rendeleteik kiadásában ezekre támaszkodhatnak. Van is rá már több eset, hogy a fürdőzők ilyen felszólalására üdvös intézkedések történtek.

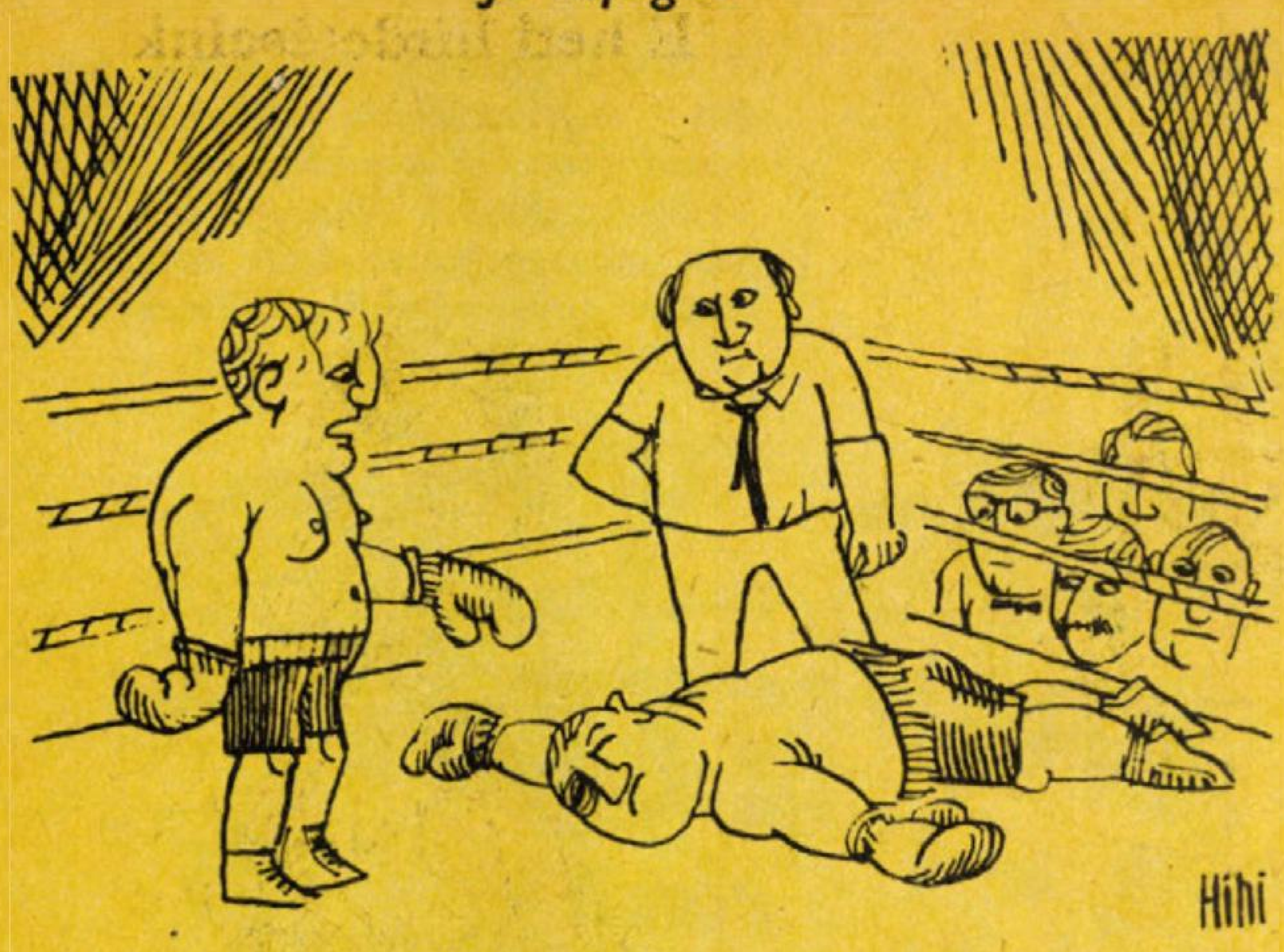
A legtöbb helyen vannak is már rendeletek. Csak az van még hátra, hogy annak érvényt szerezzenek. Ezt is a legcélszerűbben levélbeli vagy élőszóval való felszólalással lehet elérni a szolgálatot teljesítő rendőrnél vagy csendőrnél, vagy ezek vezető tisztjénél.

Sokszor az is használ, ha a visszaélésekről a fürdő pénztárosának vagy tulajdonosának teszünk jelentést. Jelentsük ki erélyesen, hogy ha ők nem intézkednek, sem magunk, sem ismerőseink nem megyünk el többet a fürdőbe."

A könyvecske pont harmincéves, Istenem, hogy múlik az idő . . .

(d—th)

Jó kifogás

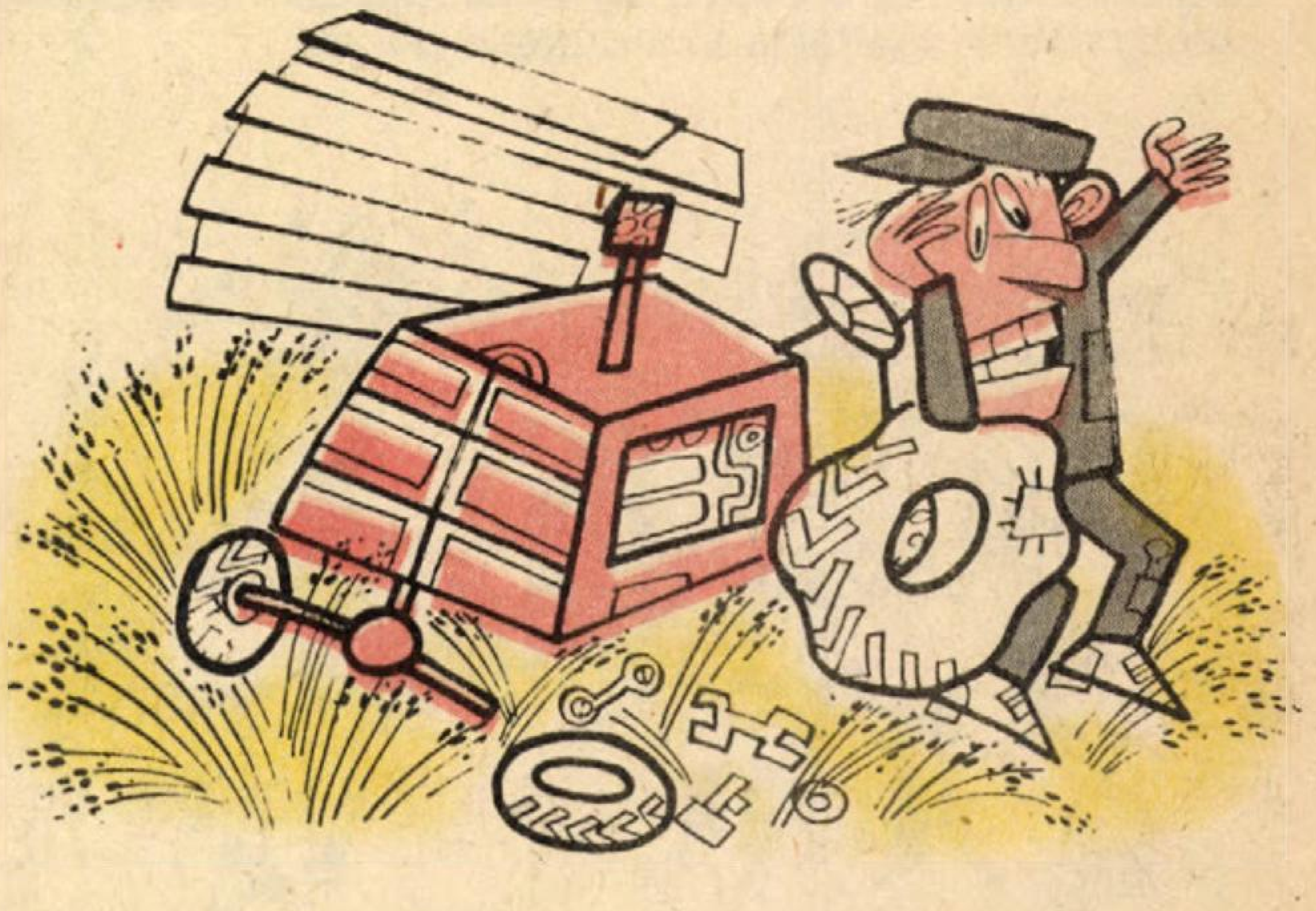
– Ő kezdte . . .

Aratnak az öregek

– Vigyázz, Julis, megint odakötötted a szakállamat a kévéhez!

Bedöglött az aratógép

– Egy országot egy lóért!

Családi párbeszéd

Látod, Lajos, a szomszéd gyöngéd férfi,
A női lélek titkait megérti,
A feleségét mindig irigyeltem!
Ha hazatér — már százszor megfigyeltem —,
Nejét szólítja lágyan, kedves hangon,
És megcsókolja már ott kint a gangon.
Látod, Lajos, ilyet te is tehetnél,
A szomszédunkról, hej, példát vehetnél.

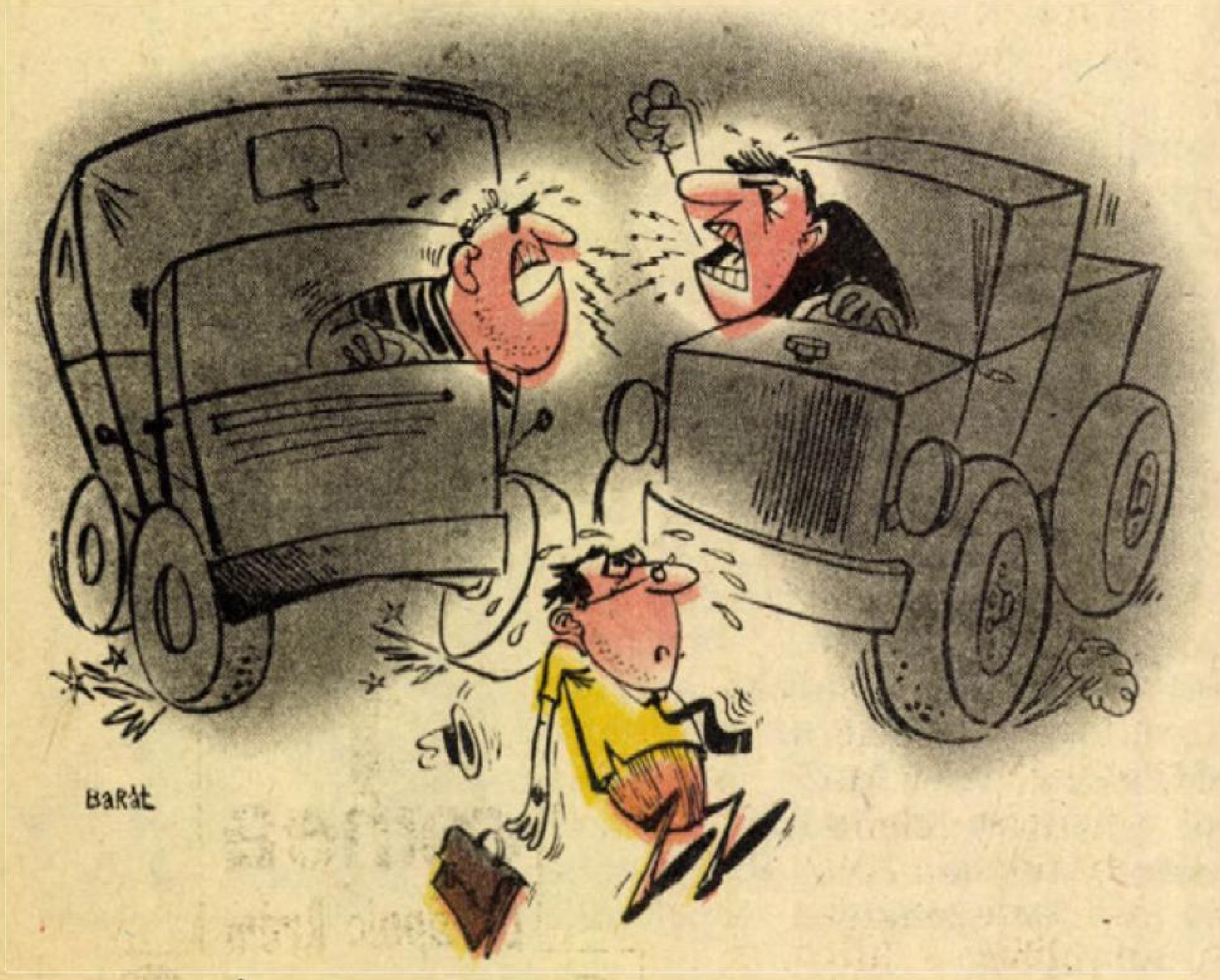
De anyukám, én nem tudom, hol élsz,
Hogy furton furt csak zöldeket beszélsz!
Ha hazatérek, én fáradt vagyok,
Hol melegem van, hol majd megfagyok.
Nekem pozícióm is van és rangom,
Nem csókolózhatok tehát a gangon.
És végül, értsd meg — édes istenem —,
A szomszédasszonyt nem is ismerem.

Szőnyi Zoltán

Megértő férj

Áldozat

– Mit tolakszik? Én láttam meg előbb!

A Balaton nemcsak felkapott nyári üdülőhely a Dunántúl közepén, hanem felkapott nyári cikktéma is, amely lapjainkban — az uborkaszezon közepén — több száz kolumnányi helyen terül el.

Flórája és faunája

igen gazdag. Jellegzetes növénye a nád, amely a vízben zöld, levágva sárga, s mire a házak tetejére kerül — *fekete.* A tihanyi őslakosok ugyanis, akiket rendelet kötelez a korhadozó nádtetők felújítására, csak feketén juthatnak hozzá, mert a tetőnád — itt, az őshazájában — tájjellegű hiánycikk.

A Balatonba ékelődő félsziget speciális virága a levendula, amelynek kellemesen fanyar illata minden kedden belengi Tihanyt és környékét. Azért csak kedden, mert a Halászcsárdában ilyenkor van szünnap. Szerdától hétfőig a csárda nyílt patakokban csörgedező szennyvize szolgáltatja az uralkodó illatot.

– János bácsi, erősebben nyomja, mert már megint megtelt az emésztőgödör! . . .

A vendéglátás

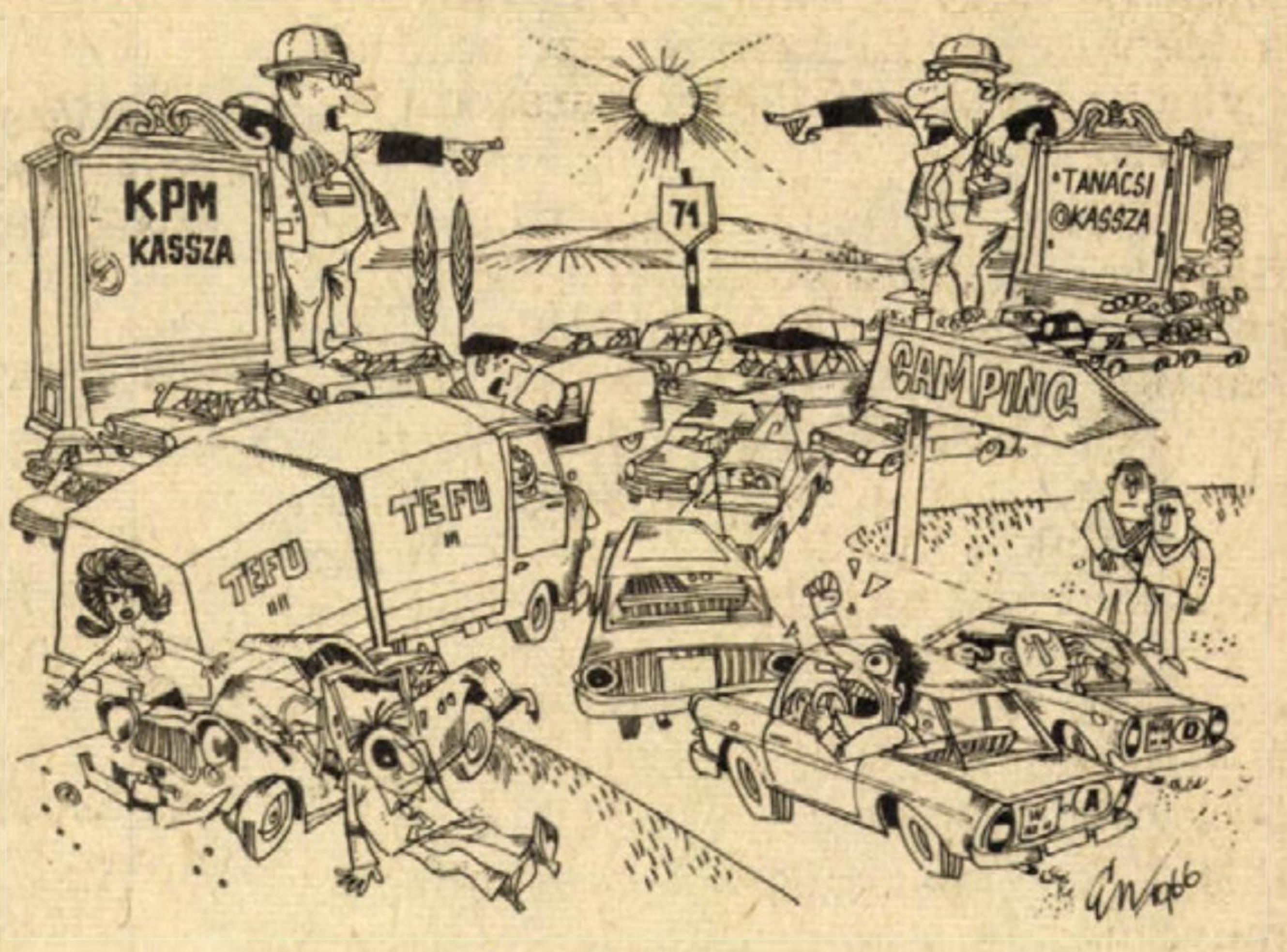
is mind kulturáltabbá válik, bár a panaszkönyvekbe még be lehetne jegyezni egyet és mást. Azt például, hogy a balatoni vendéglők ételkülönlegességei hét nyelven beszélnek ugyan — de az étlapok viszont sok helyen (példa rá a siófoki Fogas étterem) csak egy nyelvűek. Úgy látszik, a vendéglátóipar ki akarja kísérletezni, hogy lehet-e világnyelv a magyar?

A siófoki új Európa Szálló megépülésével emelkedett különösen magas — 13 emeletes! — szintre a balatoni vendéglátás. A szálló tetőteraszán bárt rendeztek be, ahol tüzes magyar italokat szolgálnak fel. Szerencsére innen csak egy ugrásra van a tó, amelynek hűs habjaiban hamar megenyhülhet a felhevült bárvendég. Persze, ajánlatos ehhez az ugráshoz ejtőernyőt használni!

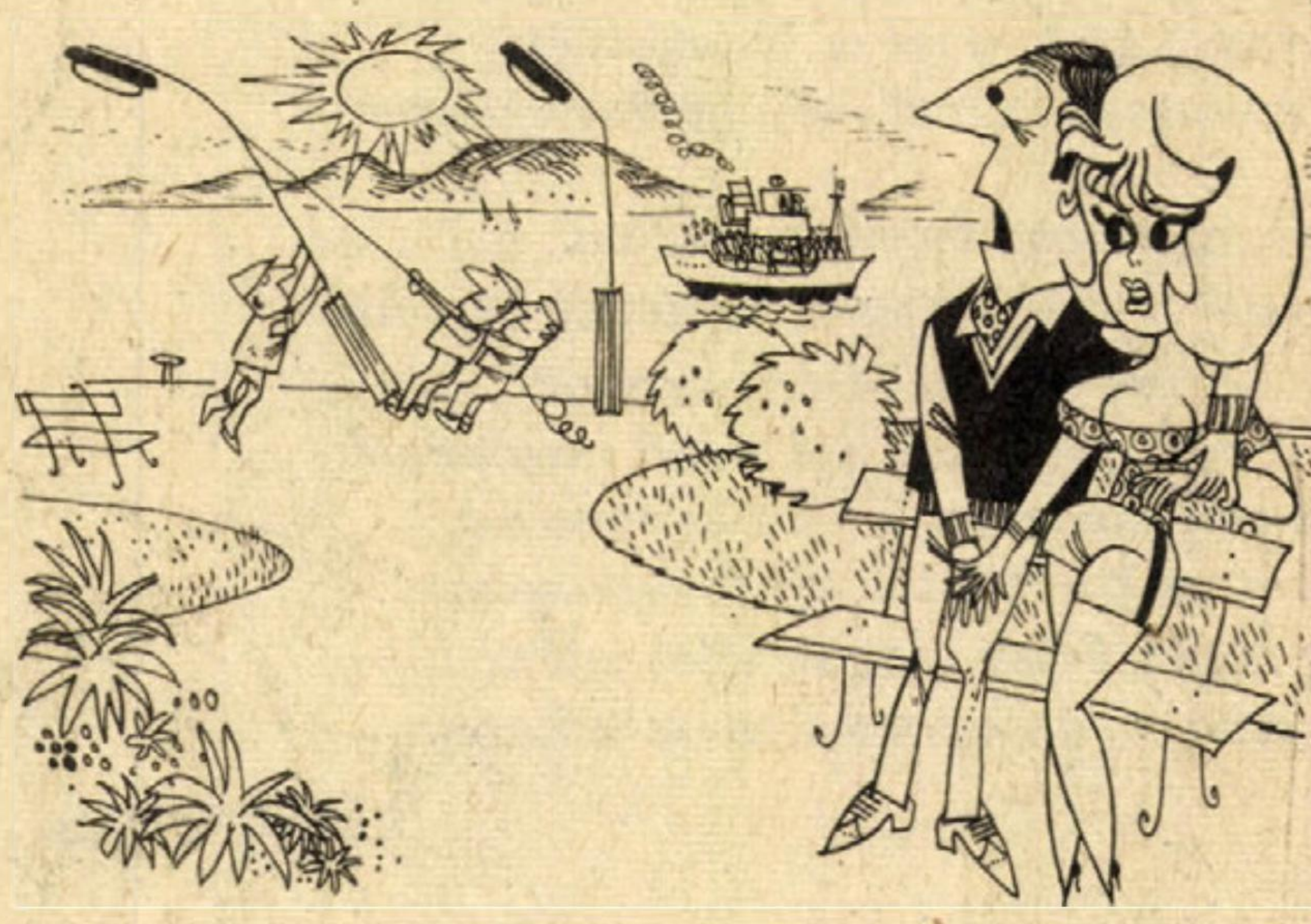
Csomópont-vita Füreden

A füredi kemping bejáratánál egy 400 négyzetméteres közlekedési csomópontot kellene kiépíteni, de a Veszprém megyei Tanács és a KPM nem tud megegyezni, hogy melyikük fedezze a negyedmilliós költséget.

A közművesítés

mindenütt nagy erővel folyik. Földvár például most kap neonvilágítást. Az idősebb nyaralók mérgelődnek amiatt, hogy későn kezdték el a kábelcserét, s a munka belenyúlik a szezonba. A fiatalok viszont nem bánnák, ha a szezon végéig sem lennének kész vele. Érdekes, hogy az esti kivilágítás ügyében a mai fiatalság milyen konzervatív nézeteket vall!

– Vége az esti nyugalmunknak is!

Műemlékek

sora szegélyezi a balatoni partokat, ezekről részletes leírás található minden Baedekerben. Mi csak a legújabbról teszünk említést, amely nem szerepel még egyetlen útikönyvben sem:

Balatonszabadiban áll egy impozáns, de üres üvegpalota, homlokán ez a három titokzatos betű: ABC. Azt mesélik, hogy a palotát a dúsgazdag Bel Keres Kedelem építtette leánykájának, Cse-Me-Ge princessznek, hogy boldog nyarakat tölthessen itt hódolója, Kem-Ping herceg társaságában. Valamely ármánykodás folytán azonban a frigy meghiúsult, mert az ennivaló, édes kis Cse-Me-Ge nem jött el a nyáron Szabadiba, s a szegény megcsalt Kem-Ping azóta is étlen-szomjan epekedik utána . . .

Endrődi István—Radványi Barna riportja

Mit tartanak a legnagyobb illetlenségnek?

Hogy a szocialista táborban mi a legnagyobb illetlenség, azt hirtelenében, sajnos, nem tudnám megmondani, de hogy a kapitalizmusban mi a legnagyobb illetlenség, azt hál' istennek, tudom. H. Péter barátom jóvoltából.

H. Péter, idegenbe szakadt hazánkfia, nemrég hazalátogatott az óhazába. Tiszteletére összeverődtünk néhányan a régi fiúkból, hogy elmeséljük neki, mi minden történt Pesten az elmúlt tíz évben, és persze irtó kíváncsiak voltunk rá, vajon ő mekkora karriert csinált odaát.

Én, mivel utálom kerülgetni a forró kását, rögtön a lényegre tértem:

— Hadd halljuk, mennyit keresel, öreg cimbora?

H. Péter elsápadt, és csak annyit mondott:

— Nálunk, Torontóban, a legnagyobb illetlenség ilyesmit megkérdezni!

— Legalább áruld el, hogy miért?

— Mert megtudhatja az adóhivatal...

D. F.

Amikor valakinek kilátszik a tehetségtelensége, de még nagyobb illetlenség, ha senki sem figyelmezteti rá.

F. L.

Húszévesnek lenni.

F. Gy.

Ha bélyegnézés ürügyén legénylakásra felcsábított lányoknak gyufacimke-gyűjteményt mutogatnak.

(f—p)

Csókolódzás közben átgondolni jövő heti teendőinket.

G. Sz.

A személyre szóló őszinte bírálatot. Ha a személy én vagyok.

K. A.

Csámcsogni az illemszabályokon.

M. Gy.

Ha a villamoson kedvtelve nézegetek egy nagyon csinos nőt, és az felállva ülőhelyéről kedvesen így szól: „Bácsi, kérem, tessék helyet foglalni."

P. L.

Ha valaki az üzemi étkezdében kézzel eszi a homárt.

R. B.

Ha valaki a viccmesélőt pont a csattanó előtt azzal inti le, hogy „ezt már ismerem".

S. A.

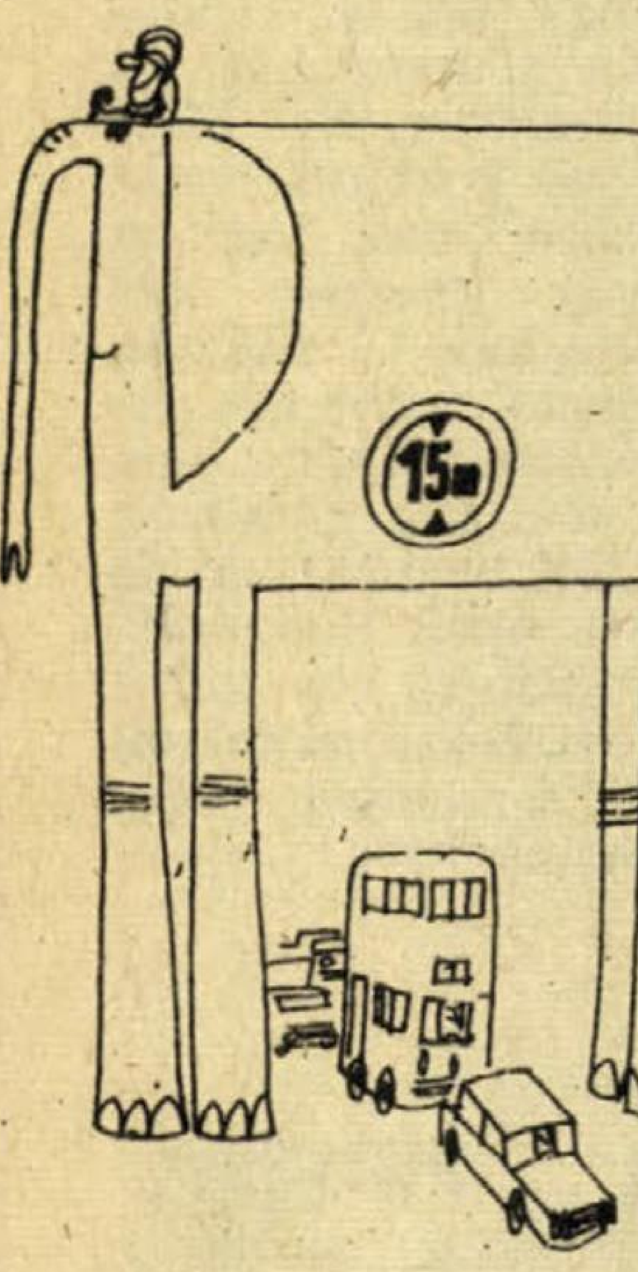
Érdeklődni valakinek a tanult mestersége iránt.

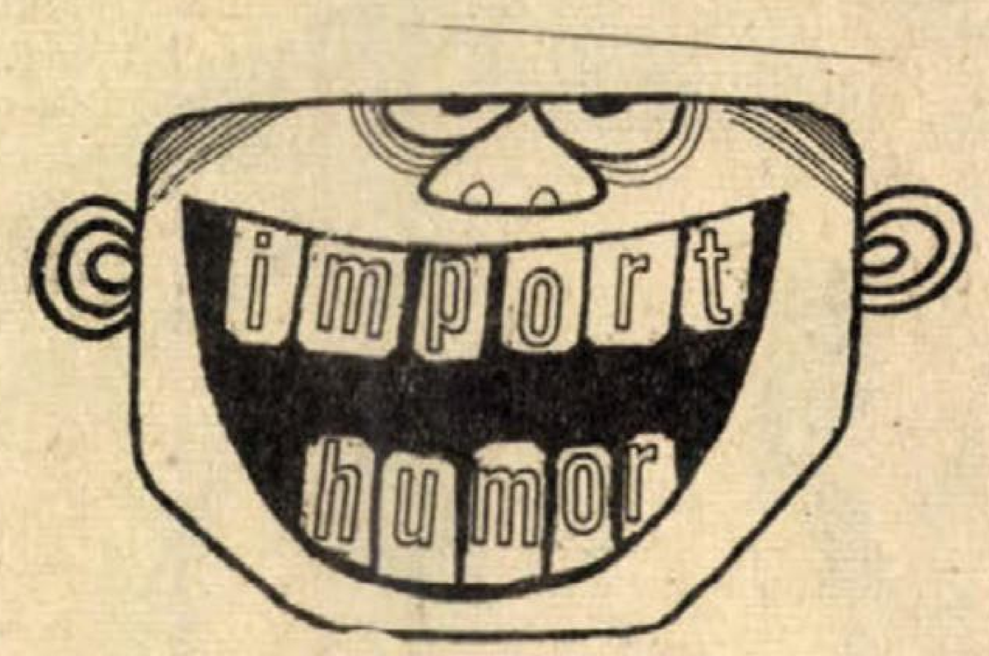
S. P.

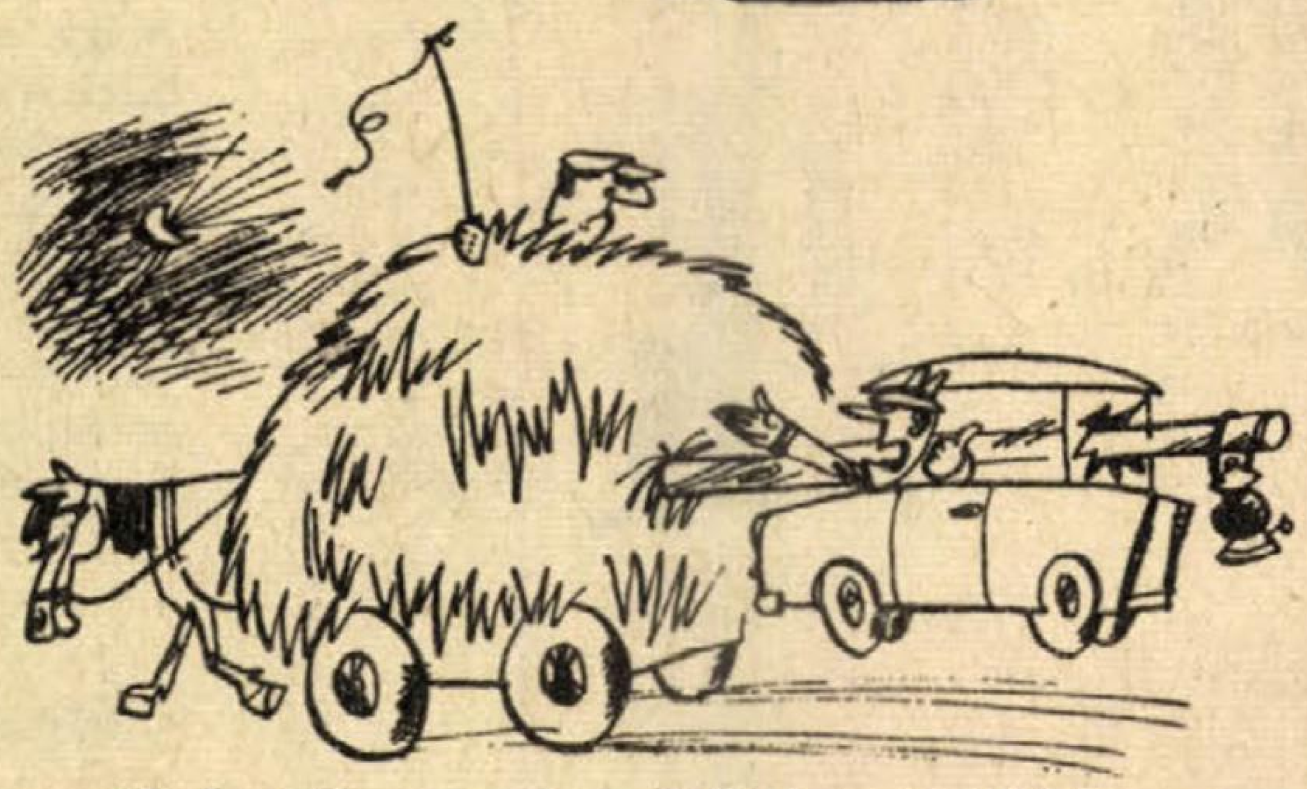
Szép nőnek pénzt kölcsönadni.

(t.)

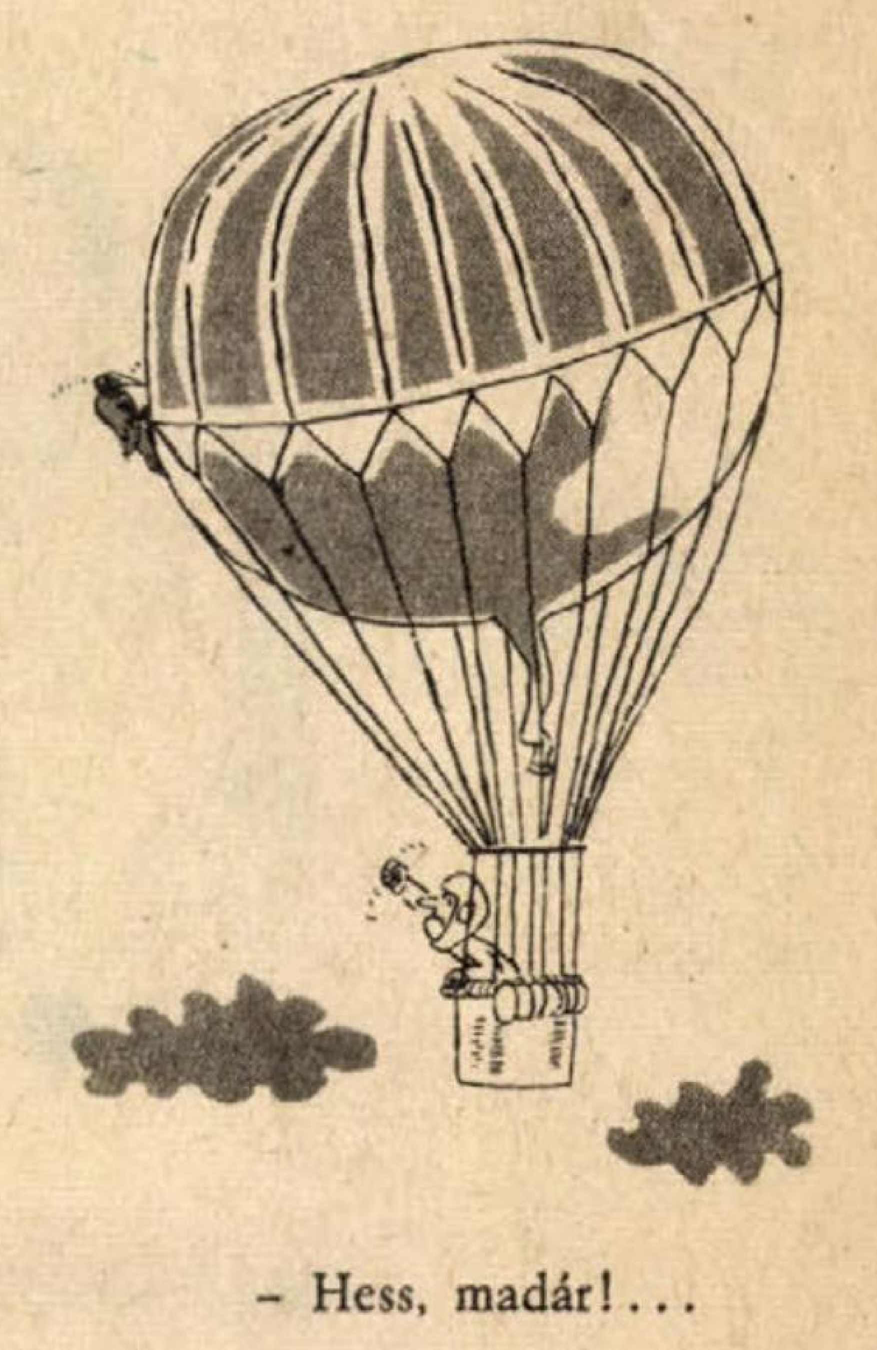
Kresz-tábla

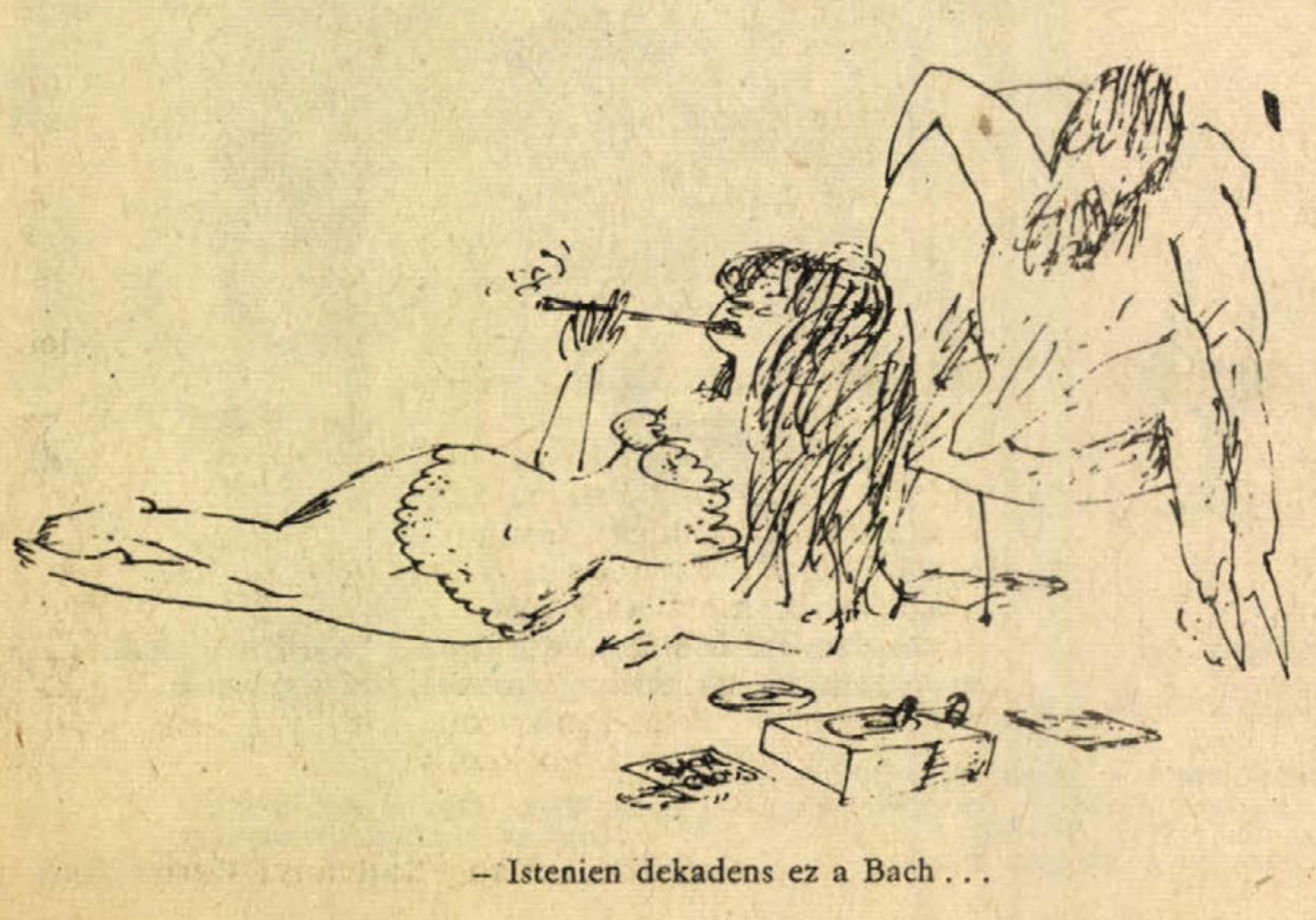

– Kaphatnék egy szál gyufát? Ugyanis elfelejtette meggyújtani a lámpáját!

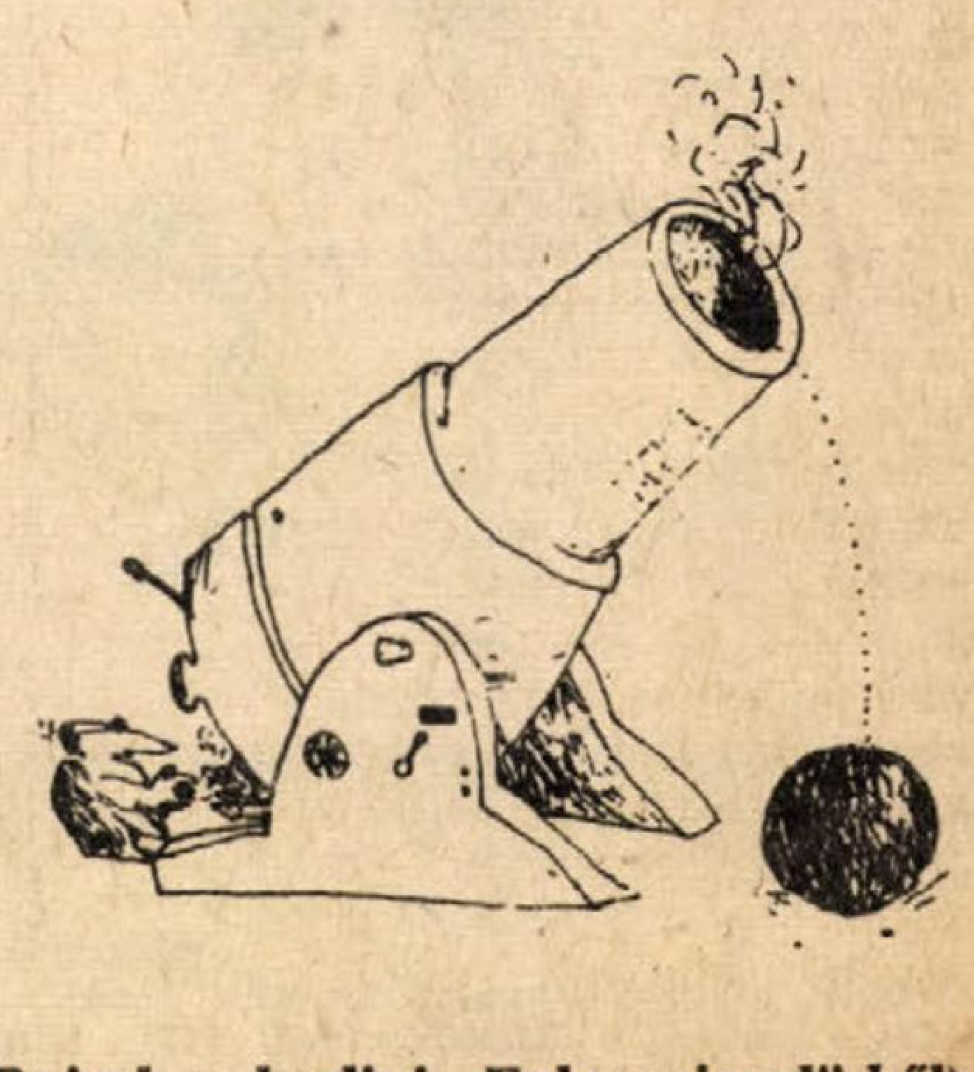

– Hess, madár!...

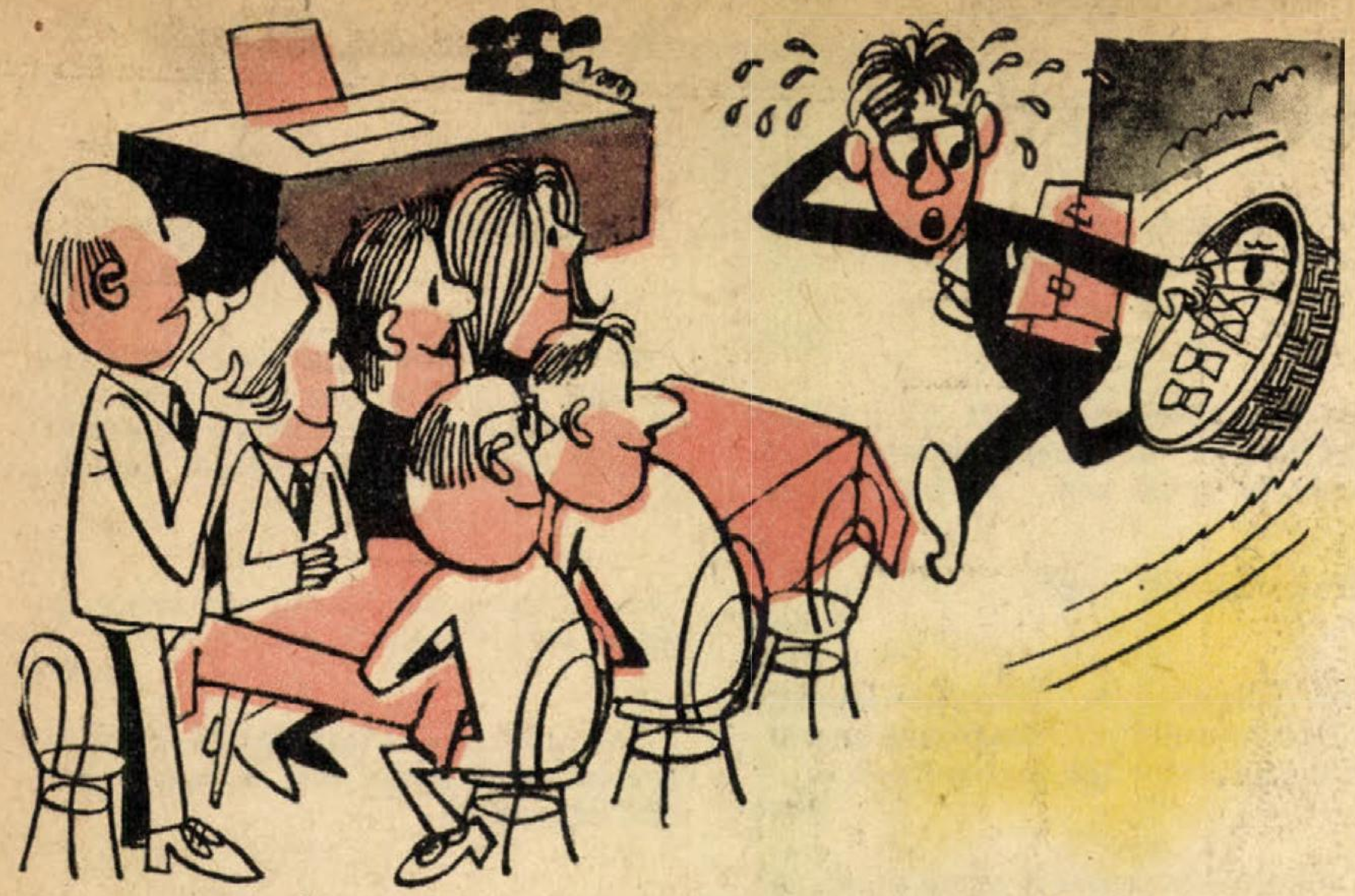
– Istenien dekadens ez a Bach...

IRODALOMKRITIKA

(Rajzok a berlini „Eulenspiegel"-ből)

Szórakozott apa

– Úristen, elfelejtettem a gyereket beadni a bölcsődébe!

IDEJÉBEN szólunk

a Népstadion igazgatóságának, hogy a jövő évi Színész—Újságíró Rangadóra gondoskodjanak elegendő hűsítőitalról!

Ludas Matyi AZT ÜZENI...

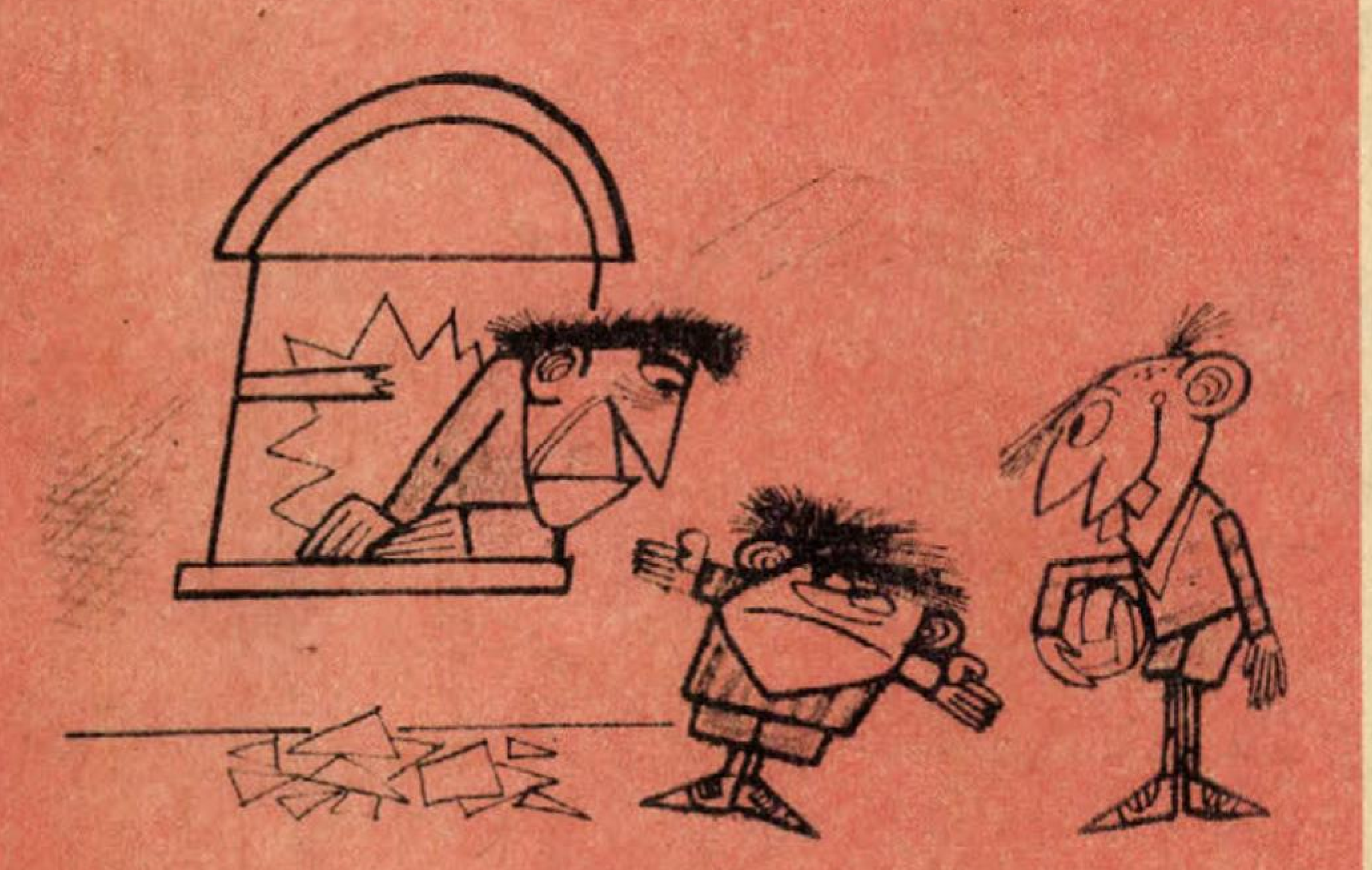
Szamosvári Ferenc, Lőrinci: Panaszolja, hogy S z o m o r r a címzett levelét háromszor küldte vissza „ismeretlen" jelzéssel a posta S z o m ó d - ról. Javasoljuk, hogy legközelebb S z o m ó dra címezze a levelet, hátha akkor, végre, S z o m o r r a viszik! — *F. L., Bp., VI., Zichy J. u.:* Elolvastuk hozzánk küldött versét, majd az étlapot is, amelynek a hátuljára írta. Nekünk az étlap tetszett jobban. — *Tatabánya-felsői gyerekek:* Játszótérigényetekre ez úton hívjuk fel a városi tanács figyelmét. Reméljük, idejében szólunk még, s nem múlik el a nyár anélkül, hogy meg ne kapnátok a saját külön grundotokat! — *Kisantal Mária, Pesthidegkút:* Március 17-i számunkban közöltük panaszát, amelyben szóvá tette, hogy az Elektromos Művek gyakran tart áramszünetet Hidegkúton, anélkül, hogy azt előre jelezné. Mint írja, az Elektromos Művek sem válaszra, sem intézkedésre nem méltatta panaszát: az áramzavarok azóta is gyakoriak és zavartalanok a környéken. Reméljük, most, hogy másodszorra is szóvá tesszük panaszát, az Elektromosoknál is elolvassa valaki, s megteszi végre a szükséges intézkedéseket!

Tihanyi visszhang

– Ajánlom a beosztottamat! Ő már megtanulta, hogy mindent utánam mondjon!...

Megfontolandó

– Hiába, bácsi, kérem, a jövő nagy csapatáért áldozatot is kell hozni.

Idegenforgalom

– Ismerem ezt az alakot. Kis János a Nefelejts utcából. Csak azért öltözik skótnak, hogy ne várjanak tőle borravalót.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1247 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504